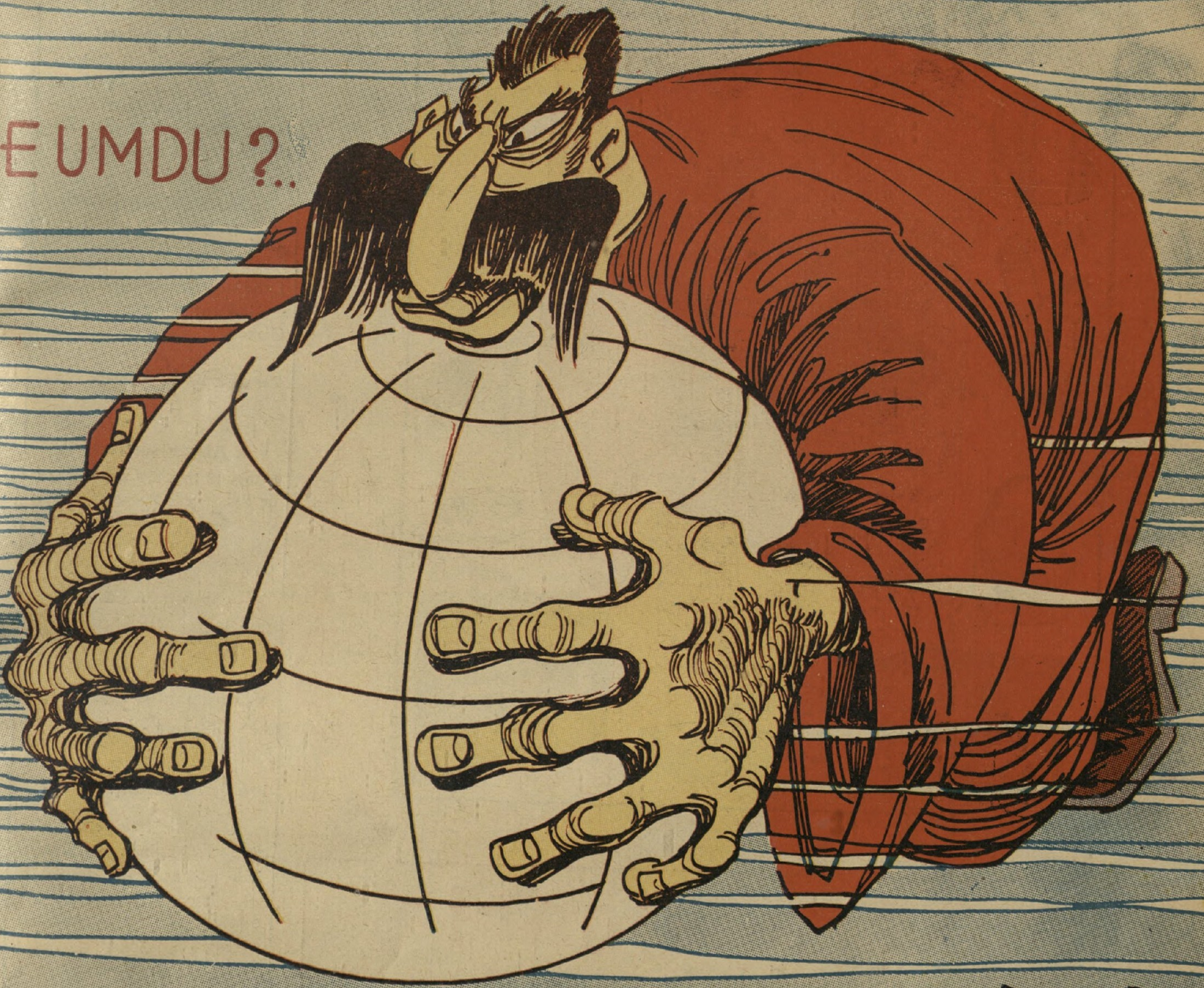
Akbaba

NE UMDU ?..

BURADA
STALİN
YATIYOR

TURHAN

NE BULDU !..

000521

PHILIPS

AKBABA

Sahibi ve Başyazarı :
YUSUF ZİYA ORTAÇ

Daimî Yazarları:

★ Orhan Seyfi Orhon, Peyami Safa, Faruk Nafiz Çamlıbel, Reşat Nuri Güntekin, Hamdi Varoğlu, Zahir Güvemli, Bülent Oran, Nihal Yiğinobalı...

Daimî Karikatüristleri:

★ Togo, Necmi Rıza, Şevki, Nehar, Altan, Şadi Dinçbaş, Nuri, Sinan, Niyazi, Fuat Yılmaz, Metin Gökçe...

★

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Ahmet Koçer

★

Abone şartları:

Yıllığı 18 lira, altı aylığı 9 lira, üç aylığı 450 kuruş.

Yabancı memleketlere: Yıllığı 30 lira, altı aylığı 15 lira, üç aylığı 750 kuruş.

Sayısı: 35 kuruş

Adres:

Akbaba Gazetesi

Nuruosmaniye Cad. No: 57

İSTANBUL

[Adres değiştirmek, bir lira ücrete tâbidir.]

[Gönderilen yazılar, resimler, basılsın, basılmasın, iade edilmez.]

Basıldığı yer: ŞAKA Matbaası

★

Telefon
21811

Ankara Sigorta

Emniyet ve istikbalinizin kalesidir

Merkezi: Büyük Postane karşısında.

Telefon: Müdür: 29603
Santral: 24815
Telgraf: ANTAS
İSTANBUL

Bütün ağrılara karşı
Kininli
GRİPİN
BAŞARI İLE KULLANILIR.
BAŞ ve DİŞ NEZLE GRİP
GRİPİN
KININLI GRİPİN
GRİPİN
133

TURAL
Öksürüğü
Keser!

000522

Akbaba

Sayı : 53 — Cilt : 2 — 19 MART 1953 ★ Perşembe günleri çıkar, Siyasî Mizah gazetesi ★ Sahibi: Yusuf Ziya ORTAÇ

Seyyahlara Eğlence!..

Malûm ya, bizim yutkunarak, iç çekerek, diz döverek hasretini çektiğimiz bir sevgili vardır. Aklı az, parası çok bir sevgili... Hani, bir ayartmanın yolunu bulabilsek, işimiz iş: Belediyenin boş kasasından Bedestenin boş kesesine kadar, hepimizin cebi Amerikan dolariyle dolacak!

Ondan sonrası kolay; Asma köprü mü istersin? Yap!.. Şişliden Beyazıda tünel mi istersin? Yap! Belediye sarayı, Vilâyet konağı, Opera binası mı istersin? Yine yap!...

Seyyah denen devlet kuşundan bahsettiğimi anladınız elbet.

Fakat, gel gelelim, bu havaî mahlûkun şehrimize konmasiyle uçması bir oluyor.

Neden mi?

Gazetelerimizin verdiği habere bakılırsa, eğlencesizlikten!..

İşte, ben de buna şaştım. Hem de çok, çok, çok şaştım.

Efendim, bir Amerikalı Pariste, Londrada, Romada gülmeyebilir, eğlenmiyebilir. Çünkü Fransada otel, Londrada lokanta, İtalyada bar, New York'takilerin yanında birer gecekondudur.

Ama, İstanbul öyle mi?... Bir Amerikalı seyyaha günde on parmağını ısırtmak için şehrin içinde on dakika dolaşmak yeter de artar bile...

Durun, şu küçücük sayfada tecrübesini yapalım:

— İşte sayın misafirimiz, İstiklâl caddesindeyiz... Pardon, çamura mı battınız? Eh, olağan şeydir bu, kusura bakmayın!.. Karşıda sıra sıra dükkânlar: Birinin camekânında, içinde ışık yanan bir naylon bacak: Çorapçı!... Yanında, tepe aşağı yüzülmüş koyunlar sarkan bir başka vitrin: Kasap!... Onun yanında, buğulu camlar arasında güller, sünbüller, karanfiller açmış bir bahar manzarası: Çiçekçi ve onun yanında kapısından kızgın zeytinyağı dumanları savrulan bir meyhane ve onun karşısında da, sömürge mimarîsinin son örneği bir mabet: Aga camii!... İşte, sayın seyyah, bizler, burada yiyor, burada içiyor, burada giyiniyor ve burada ibadet ediyoruz: Salonumuzun çiçeğinden, mutbağımızın etine kadar hepsi bu caddede... Hattâ sinemalarımız bile!

Haaa, şu ön ve arka kapısından hevenk hevenk insanlar sarkan seyyar kümesi mi merak ettiniz?.. O, bizim nakil vasıtalarımızdan biridir: Tramvay!.. Neresinden mi girilir, dediniz? Neresinden girebilirseniz! Neresinden mi çıkılır, diyorsunuz? Neresinden çıkabilirseniz!.

İşte Karaköye geldik. Bakalım, sizin üç katlı asma köprüleriniz bizim Galata köprüsüne benziyor mu?..

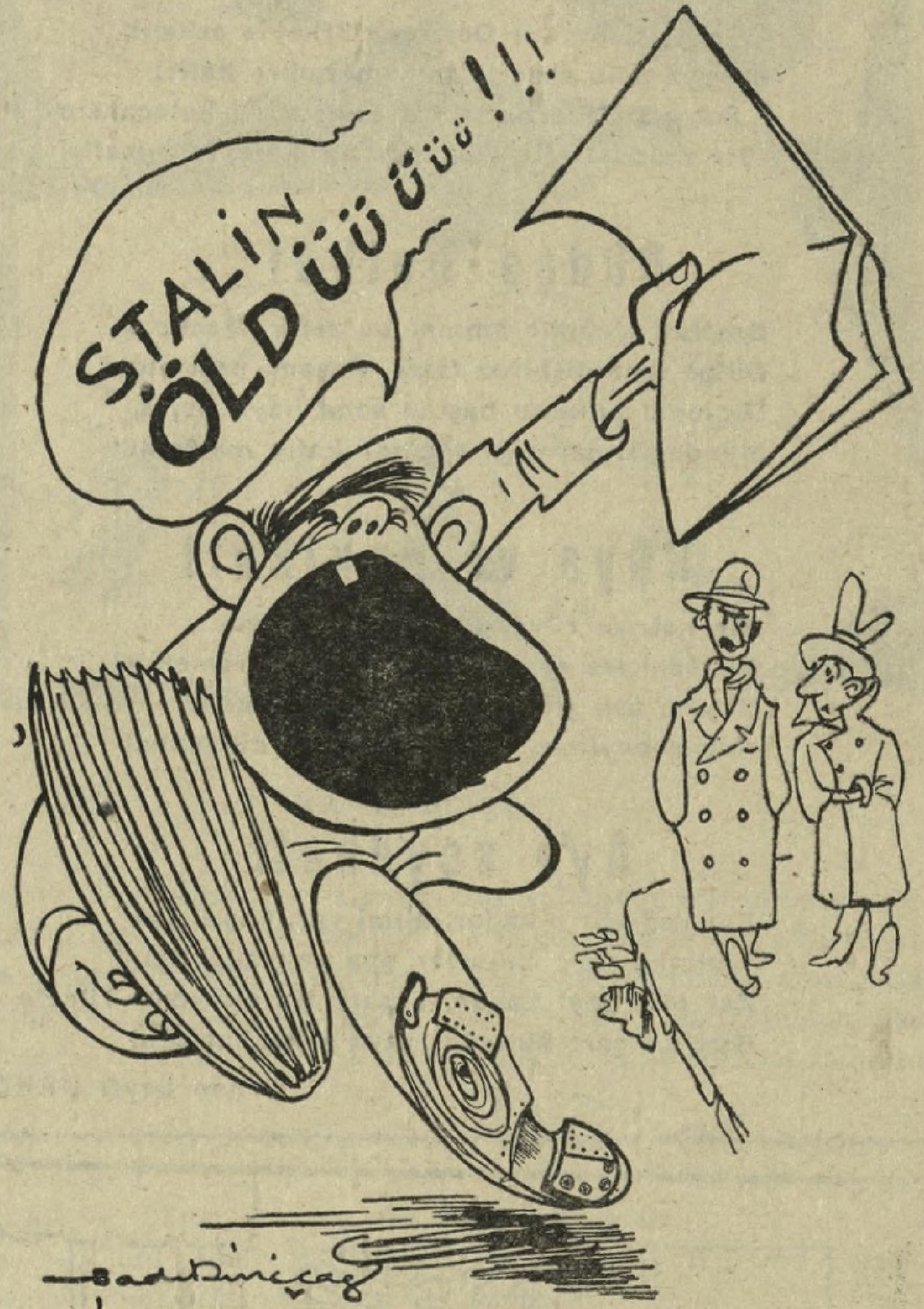
Lûtfen bir kenara çekilip temaşa buyurunuz. Burası nakil vasıtaları müzesidir: Limanda, rüzgâr bekliyen yelkenli mavnadan son sistem denizaltıya kadar işte hepsi karşınızda duruyor. Köprü üstünde, sütçü beygirinden motosiklete, atlı arabadan hususî otomobile, kamyondan sırt hamalına kadar ne ararsanız bulunur. Köprü altında ise, bir mahalle yaşıyor!

Eveeeet!.. Ağzınız hayretle açıldı... Bir şaheser, değil mi?. Fakat siz, mübarek cedlerimizin, kollarını göğe açtığı bu Yenicami dediğimiz büyük anıtına değil, karşısındaki bizim yaptığımız sefil barakalara daha çok şaştınız sanırım!...

Sapınız şu sokağa... İşte, Balıkpazarı!... İstanbul halkının bütün gıdası, yağı, şekeri, pirinci, unu, peyniri, zeytini, midelerimize bu mezbeleden gelir! Şu çirkefler içinde sürünen uskumrular, lüferler, barbunyalar, birazdan lokantalarımızda tavalara atılacak, ızğaralara konacaktır!

Daha?... Daha görmek, eğlenmek, şaşmak isterseniz, hay hay.. Gecekondu mahallelerimiz sizi bekliyorf!

Yusuf Ziya ORTAÇ

MİLLÎ PİYANGO!..

Bıçakçı — Bugün işler kesat... Dün arama, tarama yapılmadı galiba!..

000523

TAKVİMDEN YAPRAKLAR :

Stalin öldü!

Stalin öldü; evet, işte nihayet öldü!
Bir ferah duymada âlem bu ölümden ötürü!
Dübbüekber gibi bir burca gömerler sanırım
Nâşı dünyalara sığmaz o kızıl diktatörü!

★

Cehennemde!

«Yer yok, Stalin! Der, ona öfkeyle zebani;
«Gayya dolu sizlerle tamamen, bre kâfir!
« Son günde cezan arttı: Emir var,, kalacaksın
«Bir müddet için Rusyada bir kampta misafir!

★

Büdçe nutku!

Dostluk icabıdır amma, bu sefer Mecliste,
Bütçe tenkidi biraz fazla, Paşam, pest oldu!
Dinleyip nukunu baştan sona hayretlerle,
Menderes, parmağı ağzında kalıp mestoldu!

★

Rüya ve hakikat!

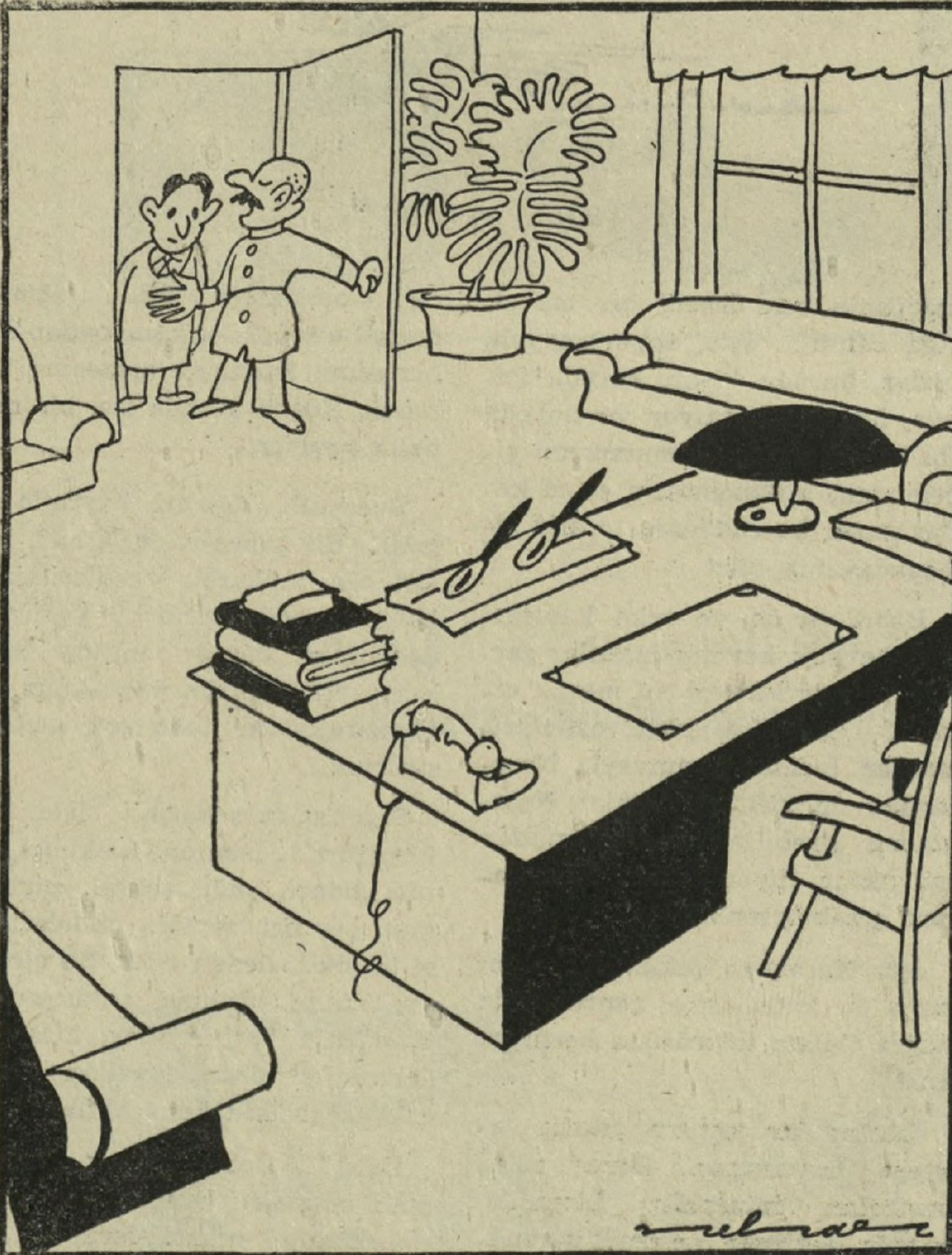
Bir kotrası rüya gibi atlantiği aştı,
Bir tankere el kondu kaçarken Bremende!
Rüyası asıl şimdi hakikat olacakken,
Haşim beyimiz, elleri boş kaldı dümende!

★

Ay'a seyahat!

Zor değildir o kadar; âlimi var, kâşifi var,
Mutlaka çare bulurlar aya seyyahat için!
Zor olan şey: Sabah, akşam Karaköyden Tünele,
Bize bir çare buluştur yaya seyyahat için!

Orhan Seyfi ORHON

Gazeteci — Vali makamında yine yok, acaba şimdi de nereye gitti?..

Kapıcı — Yemek yemek için evine gitti beğüm!...

KARAGÖZ

Yazan : AKBABACI

YEDİNCİ FASIL

Hacivat — Karagözüm, öyle bir iş buldum, öyle bir iş buldum ki, keyfinden sırtüstü yat!

Karagöz — İyi ama, Hacivat, keyfimden sırt üstü yatarsam işi kim yapacak?

Hacivat — İş yapmana hacet yok, arasıra sadece şöyle bir salınıp görünmen kâfi!

Karagöz — Hiç görünmesem olmaz mı, bizim mahalle muhtarı gibi! O da hiç görünmüyor?

Hacivat — Neye görünmüyor?

Karagöz — Ne bileyim ben, Böyle bir iş mi buldu nedir, ne zaman arasan yok!

Hacivat — Karagözüm, görünmesen de olur, olur ama, insanın böyle bir işi bulunur da ara sıra kendini göstermek istemez mi?

Karagöz — Doğru, ister ya!... Yanından gelip geçenlere tepeden bakıp kendini göstermek ister!

Hicavat — Hah, hah, tamam! Böyle işte!

Karagöz — Apartman kapıcılığı gibi bir şey, desene!

Hacivat — Sus, münasebetsiz, bir daha ağzından böyle bayağı sözler işitmeyim! Benim bulduğum iş nerede, o nerede? (**Kolunu havada sallıyarak**) Ne apartman kapıcılığı, Karagözüm, ne mahalle muhtarlığı!

Karagöz — (**Onu taklit ederek**) Ne esnaf kâhyalığı, Hacivat, ne nahiye müdürlüğü!

Hacivat — Ne mülkiye müfettişliğt, Karagözüm, ne kaymakamlık!

Karagöz — Ne polis müdürlüğü, Hacivat, ne defterdarlık!

Hacivat — Ne belediye reisligi, Karagözüm, ne valilik!.

Karagöz — İstop, Hacivat, bir kaza çıkaracağız. Arasıra bir istasyon yapalım!

Hacivat — Karagözüm, benim bulduğum iş, hatırına gelenlerin hepsinden yüksek!

Karagöz — Peki, paraca nasıl, onu söyle!

Hacivat — Ayda bin üç yüz lira cepte!

Karagöz — Ulan, bu sakın eroin kaçakçılığı falan olmasın? Bir defa enailiğimi bilirsin, ilk adımda enselenirim. Sonra da, böyle işlere hiç gelemem ha!

Hacivat — Aman Karagözüm, o nasıl lâkırdı? Biz dürüst insanlarız!

Karagöz — Peki, dürüst insanlarsak, çalışmadan ayda bin üç yüz lira nasıl kazanılır?

Hacivat — Bu kazanç değil, hakkımız!

Karagöz — Hem de sırt üstü yatacağız, ha!

Hacivat — İstersen yat, yine hakkın!

Karagöz — Kistelyevmi falan da mı yok!

Hacivat — Yok!

Karagöz — Ya, patron kızar da ay başında pabuçlarımızı elimize verirse!

Hacivat — Ne haddine! Bu işin patronu yok!

Karagöz — Karışanı görüşeni de hiç yok demek!

Hacivat — Yok! Karışmaya cesaret eden küstahın ağzının payını veriverirsin, hatasını anlar, siner!

Karagöz — Ya, herif, horozlanıp tepene binerse!

Hacivat — Yakasından tutup atıverirsin!

Karagöz — Atma, Hacivat, yerler buz tutmuş. Ayağı kayar da bir tarafı incinir!

Hacivat — Atarım, zahir! Hattâ pek fazla küstahlık ederse ağzına bir iki şamar da atıveririz!

Karagöz — Sonra da hapise girip yatıveririz!

Hacivat — Ne münasebet? Bize ne mahkeme karışır, ne polis! Kimsecikler üstümüze el süremez!

Karagöz — Ne âlâ iş be, tam bana göre! Hacivat, seni mutlaka aldatmışlar. Böyle bir iş için ay başında insana o kadar parayı saymazlar!

Hacivat — Bu işte ay başını beklemek yok, çekin cebinde. İstersen gelecek aylarınkini de al!

Karagöz — Aman, ne âlâ iş yahu! Peki Hacivat, bu işe girmek için bizden bir tahsil derecesi şahadetname falan isteyince ,ne yapacağız?

Hacivat — Tahsil kaydı yok!

Karagöz — Gel keyfim gel! Yaşımız ne olacak? Malûm ya, faal hizmet yaşını geçtik, emeklilik çağındayız!

Hacivat — Otuzunu bitirmek kâfi. Başka bir yaş kaydı yok!

Karagöz — (**Kendi kendine söylenerek**) Çalışma mecburiyeti yok. Kıstelyevm yok. İşinden çıkarılması yok. Karışanı, görüşeni yok. Ay başı geldi gelmedi yok. Tahsil kaydı yok. Yaş kaydı yok. Polisten, mahkemeden korkusu yok. Yalnız bir zahmeti var: Parayı alıp cebine atmak! Hacivat, biz ne enayi adamlarmışız yahu!

Hacivat — Neden?

Karagöz — Dünyada böyle bir

000524

iş varmış da boş gezip maişet kayğısı çekiyoruz! Bari, itibarlı bir iş mi?

Hacivat — O tarafını hele hiç sorma! Davetlerde, ziyafetlerde, balolarda, maçlarda, törenlerde, baş köşe senin! Bir yere gitmek istedin mi, bedava tarafından tramvaylar, otobüsler, trenler, uçaklar, vapurlar emrine âmade!

Karagöz — Lokantalar, oteller, terziler, bakallar, manavlar değil mi?

Hacivat — Yoo, o kadarı da fazla! Fakat, hele on para fazla istesinler! Hele aldatmıya kalkınlar! Hepsini bir sözle mahvedersin!

Karagöz — Ulan Hacivat, öyle bir içimi kaldırdın ki, eğer bu işten de bir şey çıkmazsa, alimallah sanki işe girmişcesine, ne polisten, ne mahkemeden korkar, seni adamakıllı pataklarım!

Hacivat — Aferin Karagözüm, Allah razı olsun deyip bana teşekkür edeceğine, sonunda yapacağın bu demek!

Karagöz — Azıcık da insanlığımı göstermiyeyim mi? Şakayı bir tarafa bırakalım, şu iş nedir?

Hacivat — Yazıklar olsun, bu kadar konuştuktan sonra da anlıyamadın mı?

Karagöz — Yok, anlıyamadım vallahi!

Hacivat — Biraz düşünsene. Böyle bir iş ne olabilir?

Karagöz — Bana böyle bir iş olamaz gibi geliyor!

Hacivat — Öyle bir olur ki, ikimize de biçilmiş kaftan!

Karagöz — Merakımdan patlıyacağım, nedir söyle şunu!

Hacivat — Mebusluk!

Karagöz — Ne?!.. Şimdi ben seni, Allah rızası için nasıl pataklamayım, Hacivat? Evvelâ, mebusluk bizim neremize! Biz kimiz de mebus olacağız? Ne haddimize? **(Üstüne yürür, Hacivat sakınarak kaçar.)**

Hacivat — Karagözüm, böyle deli gibi üstüme yürüme!

Karagöz — Nasıl yürümeyim, sen beni zivanadan çıkarıyorsun!

Hacivat — Bir yalanım varsa, söyle de, ondan sonra üstüme yürü!

Karagöz — Hangisini söyleyim, baştan başa hepsi martaval!

Hacivat — Peki, soruyorum öyleyse: Mebusların, memurlar gibi devam mecburiyeti olmadığı yalan mı?

Karagöz — Orası öyle, ama, sen bizim mebusluğa gel!

Hacivat — Dur, acele etme! En şerefli vazife olduğu yalan mı?

Karagöz — Doğru ama, bizim mebusluğa gel, diyorum!

Hacivat — Geleceğim, sabret!. Kimseden emir almadıkları, onlara kimsenin karışamıyacağı?

Karagöz — O da doğru!

Hacivat — Yıllık tahsisatlarını çek olarak aldıkları, ay başını beklemeğe mecbur olmadıkları!

Karagöz — **(Yumuşıyarak)** O da doğru be yahu!

Hacivat — Bir aylık tahsisatın bin üç yüz lira tutarında olduğu?

Karagöz — Bilmiyorum ama, öyle bir şey olsa gerek!

Hacivat — Otuz yaşını bitiren her Türk vatandaşın, mebus olabileceği, tahsil kaydı, yaş haddi olmadığı?

Karagöz — Onlar da doğru!

Hacivat — Peki, Karagözüm, mebusların dokunulmazlığı? Vapurlarda, trenlerde bedava seyahat edişi! Balolara, törenlere, ziyafetlere çağırıldığı?

Karagöz — Onlar da doğru, Hacivat, ama, bizim mebusluğumuza ne buyrulur?

Hacivat — Şimdiye kadar hepsinde bana hak verdin, Karagözüm? Ya, mebusluğun bize pek uyğun bir iş olduğunu da ispat edersem, ne yaparsın?

Karagöz — Ne yapacağım, elini öper, ömrümün sonuna kadar sana dua ederim!

Hacivat — Peki, külhani öyleyse! Mebus olmak için ne lâzım? Halkça tanınmak, sevilmek kâfi değil mi?

Karagöz — Öyledir zahir!

Hacivat — Bizim kadar halkça tanınan, sevilen kaç kişi bulursun ?

Karagöz — Sahi, be Hacivat! Sayın halkımızın hepsi, eksik olmasın, bizi tanır, sever, değil mi?

Hacivat — Ne zannettindi ya?

Karagöz — Ver, şu elini öpeyim Hacivat!

Hacivat — Dur, acele etme, daha olmadık!

Karagöz — Etme Hacivat, ben olduk gitti sandımdı!

Hacivat — Yok, yok! Daha yapılacak mühim işler var!

Karagöz — Eyvah, içime korku düşürdün?!

Hacivat — Neden korkuyorsun?

Karagöz — Dünyada ben bu işi beceremem gibi geliyor. Usulünü erkânını hiç bilmem!

Hacivat — O tarafı zor değil!

Karagöz — Nasıl zor değil? Bir pot kırarım, şaşırırım, beceremem vesselâm! Ne olursun bana biraz öğret!

Hacivat — Telâşlanma! Öğreneceğin fazla bir şey yok! Asıl vazifen el kaldırmak! Reye konan şeyleri kabul ediyorsan elini kaldırırsın, etmiyorsan kaldırmazsın!

Karagöz — Hah, işte onda şaşırırım! Elimi kaldırmıyacakken, yanlışlıkla kaldırıveririm! Çocukluğumda (uçtu, uçtu!) oynardık. Ben hep şaşırırdım. Meselâ; uçtu, uçtu, kuş uçtu! Hemen elimi kaldırırdım. Sonra; uçtu, uçtu, Hacivat uçtu! Şaşırır, yine kaldırırdım!

Havivat — Şaşırsan da zararı yok, yavaş yavaş öğrenirsin!

Karagöz — Başka yapılacak neler var?

KAFA İŞÇİLERİ!..

Hacivat — Kutuya rey atmak var: Kabul edersen beyaz puslayı kutuya acacaksın, kabul etmiyorsan kırmızıyı, çekimsersen yeşili!

Karagöz — Çekimser, ne demek?

Hacivat — Yani ne red, ne de kabul etmezsen!

Karagöz — Böyle olunca rey atmaya ne lüzum var? Hiç istifi mi bozmam, yerimde otururum!

Hacivat — Olmaz, böyle senin de bilinmesi lâzım!

Karagöz — İşte bu çok karışık! Ne kadar öğretsen, bunu yapamam, karıştırırım!

Hacivat — Merak etme, öğrenirsin, dedim ya!

Karagöz — Bir de, Hacivat, nutuk çekmeyi beceremem!

Hacivat — Aman Karagöz, söz söylemeden de mi kaçınacaksın?

Karagöz — Yok canım, traşa gelince kimseye sıra vermem ama, o tören nutku yok mu, hani şu kürsüye çıkıp nezle olmuş horoz gibi gırtlaktan bağırarak, Sayın vatandaşlarım, demokrasimizin ilk şartı, muhalefetin kanunların teminatı altında bulunması.. Öhö, öhü!

Hacivat — Öhü, öhü ne oluyor!

Karagöz — Büyük adamlar öyle yapıyor da!

Hacivat — Külhani, onu bile bececeksin!

Karagöz — Öyleyse, hemen gidip olalım!

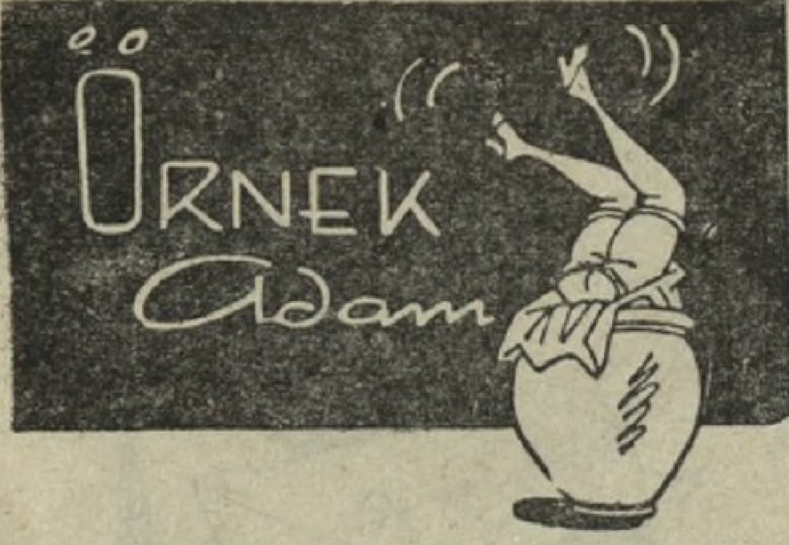
Hacivat — Yoo, hemen gidip mebus olunmaz. Evvelâ, hangi partiye gireceğimizi, siyasî fikirlerimizin ne olduğunu aramızda konuşup anlaşmalıyız!

Karagöz — O halde, epey konuşulacak şey var. Gel, bize gidelim. Karıya yeni işimizi müjdeliyelim de, bize birer köpüklü kahve yapsın. Hem kahvemizi içer, hem de bunları konuşuruz. **— Yedinci faslın sonu —**

«Geçmiş zaman olur ki, hayali cihan değer.»

000525

Yazan: Bülent Oran
Çizen: Turhan Selçuk

Zil, neferlere yüzde elli tenzilâtlı vodviller oynıyan kumpanyaların piyeslerindeki gibi pek münasebetsiz bir anda çalınınca, terbiyemle hiç de uygun olmayan bir kelâmda bulunarak kapıyı açtım. Karanlıkta ilk karşılaştığım şey, gecenin bile gizleyemediği kabak bir kafa oldu. Kabak kafalı zat, seferden dönen kaptanların karılarına saldırışını andıran bir şekilde boynuma sarıldı. Çoktandır su yüzü görmeyen yüzümü tükrük damlacıklariyle yıkadıktan sonra, içinde bir miktar çürük diş kokusu bulunan bir sesle:

— Sen ha, diye haykırdı, karşımda gördüğüm sen misin?

Her aklı bütün ilim adamı gibi, karşılaştığım soruları iyice düşündükten sonra cevaplandırmak akıllılığını gösterdiğim için cebimden aynamı çıkarıp bakarak:

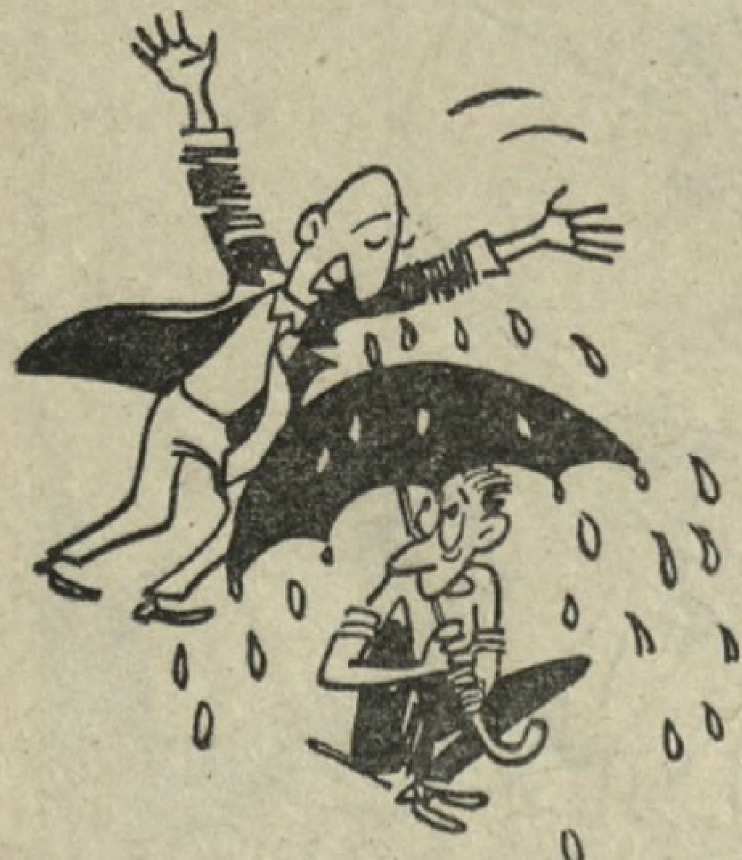
— Evet, cevabını verdim, aynaya güvenecek olursak karşınızda duran şahıs benim.

Adam, ayarı bazulmuş belediye arazözlerini andıran bir münasebetsizlikle beni ıslatmağa devam ederek:

— Bunca sene sonra seni bulmak ne saadet, diye konuşmağa başladı.

Tırnak ve saç kesmekten başka en hoşlanmadığım şey, yıkanmak olduğundan, tehlikeden korunmak kaygısiyle hemen kapının ardında duran şemsiyeye müracaat ettim. Bu sayede sağanaktan kurtulmak kabil olunca, tekrar kulak verdim. Arada dinleyemiyerek atladığım kısmı bilmiyorum ama, ziyaretçi :

— Sen sütçünün kızı Hayriye ile bizim tavuk kümesinde buluştuğunda ben nöbet beklerdim. Hatırlarsın ya, bir gün follüktaki bütün yumurlataları kırmıştınız, diye devam etmekteydi.

Ben şemsiyenin altında böyle bir münasebetsizlikte bulunup bulunmadığımı hatırlamağa çalışırken!...

Ben, şemsiyemin altında böyle bir münasebetsizlikte bulunup bulunmadığımı hatırlamağa çalışırken o:

— İşte böyle kardeşim, dedi.. Yumurtaları kırdığınız bir şey değil, ama sütçü güğümleriyle hücum ettiği zaman sizi korumak için kahramanca göğüs geren kimdi?

— Kimdi?.

— Kim olacak bendim tabiî... Gerçi kafamdan aşağı bir kâse yoğurdu boca etmişti ama, ben yine de sizi korumuştum. Fakat Hayriye de Hayriyeydi hani... O kalçalar, sonra efendime söyleyim, nah şöyle karpuz gibi göğüsler, sonra...

Şemsiyenin ucunu, herifin o beni koruduğunu iddia ettiği sıska göğsüne dayayarak;

— Aman yavaş be dostum, dedim, yavaş konuş yoksa karım duyacak.

Bendeki kadar zengin kilot koleksiyonu, krallarda bile yoktu!...

— Vay evlendin demek, seni eski çapkın seni, nihayet kafese girdin ha.

Tarihçemdeki bütün çapkınlık vak'aları, sinemada kafama yediğim bir kadın çantasından ibaret (galiba içinde de hurda demir vardı), olmasına rağmen, fazla üstelemiyerek:

—Evet, dedim, evlendim. Onun için bu bahisleri bırakalım. İçeri gir de konuşacak başka şeyler buluruz elbet.

O, belediyenin gadrine uğramış bir köpek leşini aratacak kadar ağır bir koku saçan ayaklarını halının ortasına uzatarak söylendi:

— Ne saadet, ne saadet...

Ortada saadete benziyen bir şey görmediğimden sordum:

— Ne saadeti.

— Yemekte sucuklu yumurta var değil mi?

Ben bu elle tutulabilecek kesafetteki ayak kokusu arasında evin tâ öte tarafındaki mutfakta pişen yemeği keşfedebilen adamın maharetli burnuna hayretle bakarak tasdik ettim.

— Evet.

— O halde yaşadık... Sucuğa bayılırım.

— Öyle mi?

— Öyle ya.. Tesadüfen tam da yemek zamanı geldiğim için kaynanam beni sevecek.

Dünya üzerinde böyle bir damadı sevebilecek bir kaynananın bulunabildiğine inanmamama rağmen:

— Orası muhakkak, dedim.

— Bu mesele çok mühimdir, azizim, diye konuştu. Akıllı bir insan kendisini karısından ziyade kaynanasına sevdirmek zorundadır. Hem şuna da inan ki, kaynanalar muhterem mahlûklardır.

Bütün komedi ve karikatürlerdeki korkunç kaynana tiplerini sıfıra indiren bu garip nazariyesini onun bekârlık cehaletine vererek:

— Karımın yanında bu meseleyi açmayın sakın, dedim. Zira benimle kaynanamın arasında bir sevgi alıverişi olmasına asla imkân yoktur.

— Herhalde pazarlıkta anlaşamıyorsun. Dikkat ediyorum da, bu hususta evli erkekler büyük bir cehalet karanlığı içinde bulunuyorlar.

Bahsettiği şeyi göstermek istercesine kollariyle, odadaki ayak kokusunu dalgalandırmaktan başka işe yaramıyan geniş bir daire çizerek:

— İşte böyle zifiri karanlık, diye ilâve etti. Onu aydınlatmak için kaynanalar hakkında bir kaç konferans tertip etmek lâzım. Zira kaynana meselesi cemiyetin bünyesini tedavi babında...

Dostumun, cemiyetin çıbanı olan kaynanalar hakkındaki değerli fikirleri, karımın imdadı sıhhiye arabalarının düdüklerini andıran tatlı sesiyle kesildi. Sevgili karıcığım içerden bana «Katırlar gibi yan gelip yatacağına, bakkala git de karabiber alıver» diye bağırdı. Mutfakta fazla kaldığı zamanlar herhalde ateşin başına vurmasından ötürü,, karım beni katırlara veya Himaye-i Hayvanat Cemiyetinin korumakla mükellef oldugu herhangi bir hayvana benzetmek hastalığına tutulurdu. Ben bu işe alışıktım ama yanımda bir yabancı, hem de kayınvaldeler hakkında nazariyeleri olan bir yabancı varken, vaziyeti biraz kurtarmak gerekiyordu. Onun için gülümseyerek:

Fakat Hayriye de Hayriyeydi hani!...

— Bizim hanım biraz şakacıdır da, dedim.

— Belli cevabını verdi. Bir kadının kocasını katıra benzetmesi için hem şakacı, hem de ona âşık olması lâzımdır. Eğer beni de katırlarla mukayeseye kalkacak bir kadına rastlarsam, mutlaka evlenirdim.

Karım, emrinin verilmesinden sonra harekete geçmemek cüretini nasıl gösterebildiğimi merak ettiği için üşenmeden odaya kadar geldi. Arkadaşımı görünce, durdu. Onu bir yukardan aşağı, bir de zikzaklı olarak süzdü. Takdım merasiminde, dostum ismini henüz hatırlamaya meydan kalacak kadar vakit geçmediğinden, karım hafızam hakkında bir takım iftiralar savurdu. O ise:

— Hanımefendi, dedi, hafıza budalalarda olan bir şeydir. İşleyen zekâ yosun tutmaz.

Sonra rol kabilinden uydurma bir iki öksürükle mevzuu değiştirme fırsatını kolladı ve :

— Bakın sizi bekliyoruz. Müsaade ederseniz bakkala kadar ben gideyim. Nasıl olsa sokak kiyafetindeyim.

Karşı köşedeki bakkalı tarif ettik. Bir çırpıda gidip geliverdi. Ve yemekte, Fransanın son iftihar kaynağı naylon jartiyerlerden düdüklü tencerelerin kadın benliği üzerindeki psikolojik tesirlerine kadar bir sürü ipe sapa gelmez lâkırdılarla karımın hayranlığını kazandı. Bu arada da benim hakkım olan sucuklu yumurtaları, bir gece evvel yarına da kalsın diye ihtiyatla yiyerek ötesini sakladığım peynir tatlımı ve sofrada daha ne varsa hepsini kemali âfiyetle midesine indirmekte de bir mahzur görmedi. Yemekten ve şekerli kahveyi de höpürdeterek içtikten sonra, sanki mühim bir espri yapıyormuş gibi:

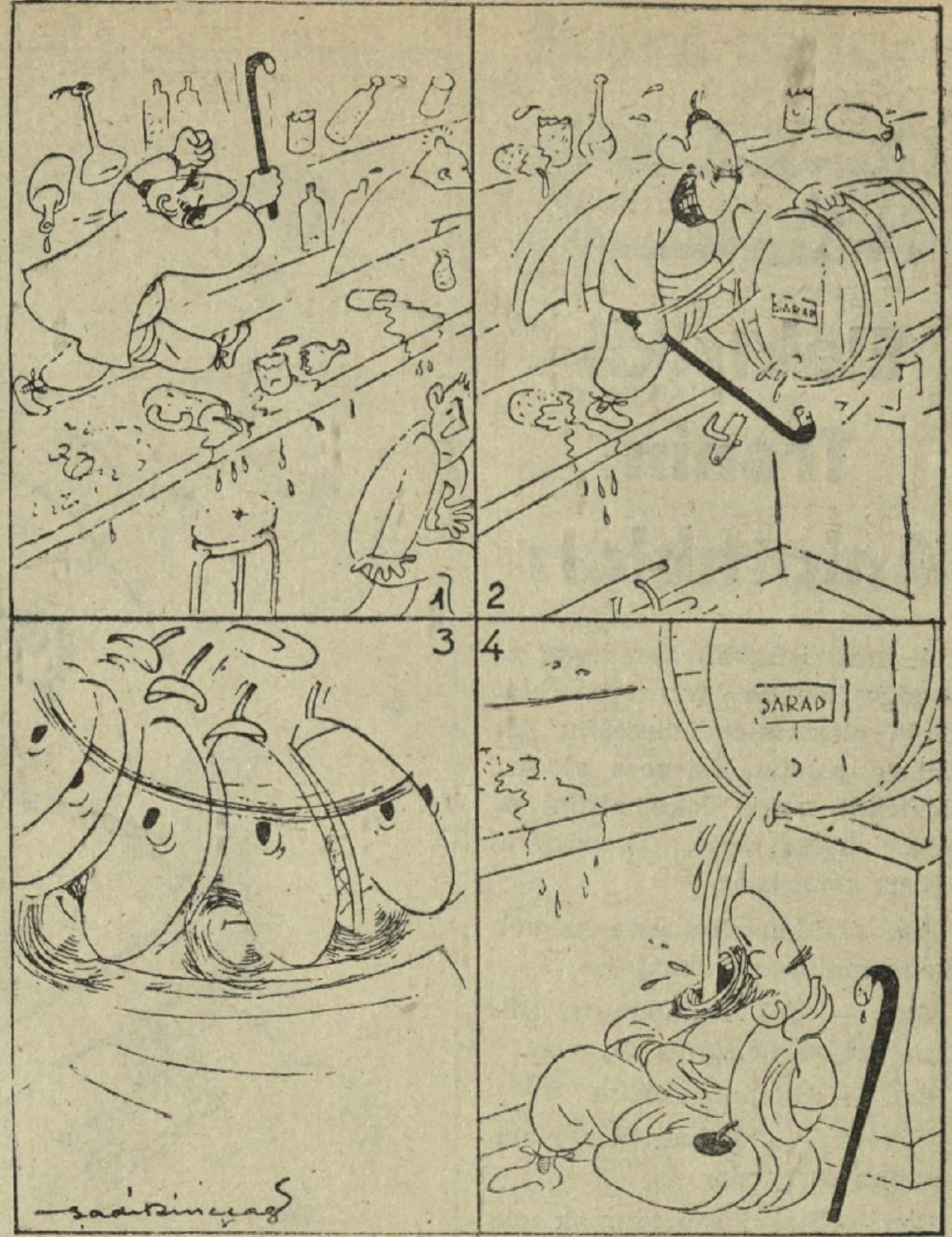
— Türkün karnı doyunca gözü pabuçlarında olurmuş, diyerek çıkıp gitti.

000526

İCRAYI SANAT!...

YOBAZ MEYHANEDE!...

Ben de tam bir ay karımdan, onun zekâsı, nükteleri ve kadın ruhunun derinliklerine inebilme kabiliyeti hakkında konferanslar dinledim. Onu örnek almam gerektiğine dair emirlere boyun eğdim.

Aradan böylece hayli zaman geçti. Bir akşam, karım, pantalonlarımın ütüsünü çabuk bozmamdan ötürü beni azarlerken arada:

— Arkadaşını örnek almalısın, dedi.

99 gün kılıbık bir gün de kazak olan ben, o an ters tarafıma rasladığından ciddiyetle ayağa kalktım. Sürahiyi aldım, büyük bir soğukkanlılıkla gidip karımın başından aşağıya boca ettim. Da narımın tuttuğunu sezen kadıncağız sesini çıkarmak cesaretini gösteremedi. O titrerken ben.

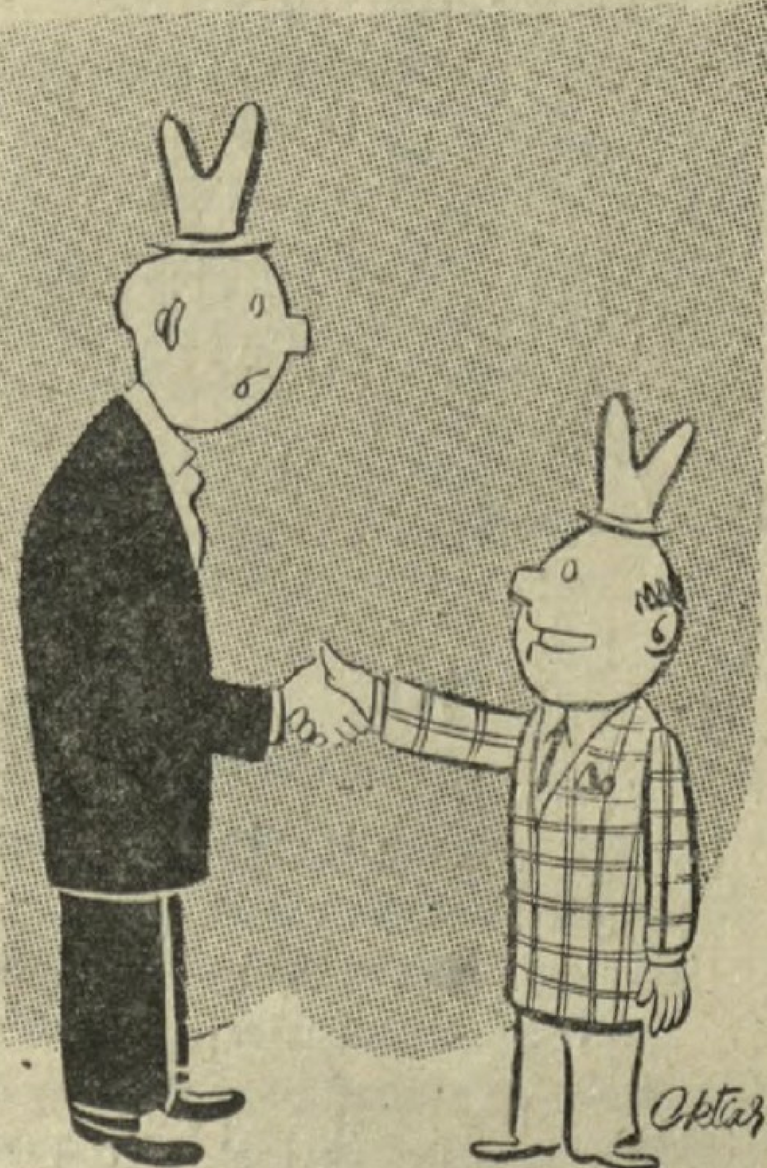
— Bana, bak, diye komşuların da duyabileceği bir sertlikle bağırdım, eğer o mendebur heriften bir daha bahsedecek olursan bu sefer seni tepe aşağı küpe tıkarım. Kadın çamaşırları hakkında üç tane fikir kırıntısı yürüttü diye o iti kendime örnek almaya hiç niyetim yok.

Hazır beni böyle süt dökmüş kedi gibi dinlerken, bir de palavra atmam gerektiği için:

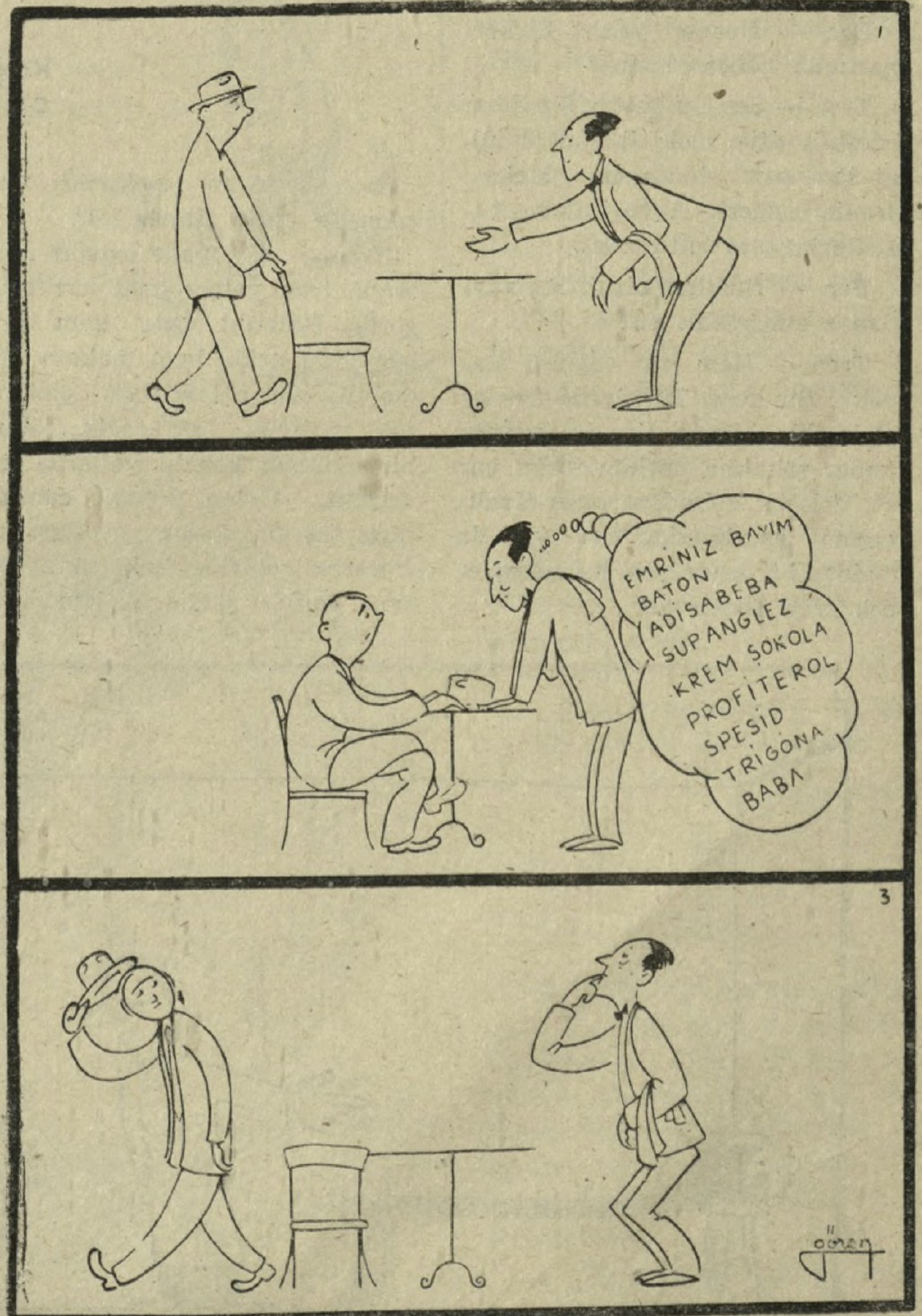
— Hem biliyor musun ki, diye ilâve ettim, ben bekârlığımda kadın kilotları koleksiyonu yapardım. Bendeki kadar zengin kilot koleksiyonu, krallarda bile yoktu. Onun için bana iyi bak ve hürmet et. Eğer o hayran olduğun zırtapozun ne mal olduğunu öğrenmek istiyorsan, git de bakkala sor. Bugün borçları ödemeğe gittiğimde her zamankinin üç misli hesap çıkarınca, sebebini sordum. O karabirer almağa gönderdiğiniz dostunuz, bir aydır sizin namınıza alışveriş edip duruyor, dedi.

Mesele, bütçe faslına dayanıp da, almak istediği mantoluk parasının, fikirlerine hayran olduğu değerli zat tarafından çarçur edildiğinin farkına varan karım, bir damacana Taşdelen suyunu ziyan ettirecek hikikî bir baygınlık geçirdi. Fakat o günden sonra da, kilot koleksiyoncusu kocasına, hürmet etmekte kusur göstermedi.

Bülent ORAN

— Efendim, ismiâliniz?
— Âli!...

YAZISIZ!...

000527

İstanbul Notları

Elektrikli Trenin Anlattıkları

Gazeteci istikbali karşılıyan adamdır. Ben de Sirkeci banliyösünün elektriklendirileceğini öğrenince, soluğu Edirnede aldım.. Elektrikli trenin lokomatifini orada karşılıyarak kendisiyle şunları konuştum:

Ben — Memleketimize gelmekten memnun musunuz?

Tren — Çok memnunum. Bilhassa hayat ucuzmuş diyorlar.

Ben — Bundan size ne?

Tren — Çiğniyeceklerimizin, hesabını sormazlar da...

Ben — Sizi, insan taşımak için geliyorsunuz sanmıştım...

Tren — Ben de öyle sanıyordum ama, patron «kendinizi sevdirebilmek için, mahallî âdetleri benimseyin!» dedi...

Ben — Neden yalnız Sirkeci hattında çalışacaksınız?

Tren — Sen bu hattın, siz rahat edesiniz diye elektriklendirildiğini sanırsan aldanırsın. Maksat trenle gelecek Avrupalıları, turistleri rahat ettirmek...

Ben — Bundan bizim hiç faydamız olmıyacak mı?

Tren — Hem kaç türlüsü olacak... Bir kere, Türkiyede trenler elektrikle işliyor diye buraya ne kadar rahatına düşkün turist varsa, gelecek... Ondan sonra Kazlıçeşme gecekonducuları için de bedava bir seyir yeri haline gelecek tren geçen yer...

— Kolay gele arkadaşlar, başbaşa vermiş ne yapıyorsunuz?...
— Cenneti istilâya hazırlanıyoruz!...

Ben — Ama elektrikli tren çabucak gecip gitmez mi?

Tren — Avrupada öyledir ama, orada tren yalnız taşıt vazifesini görür. Halbuki sizde hem taşıt, hem özel uçak, hem makam otomobili, hem eğlence yeri gibi bir çok vazifeler göreceğiz... ikide bir elektrik kesilip yollarda kalacağız... Gelen geçen, camlarımıza taş atıp kadın yolcuları korkutarak seyirine bakacak... Bütün bunları sağlamak için de, tabiî gayet yavaş yol alacağız demek oluyor...

Ben — Pahalı mı?

Tren — Adam, aldırma, Marşal yardımından idare ediverecekler...

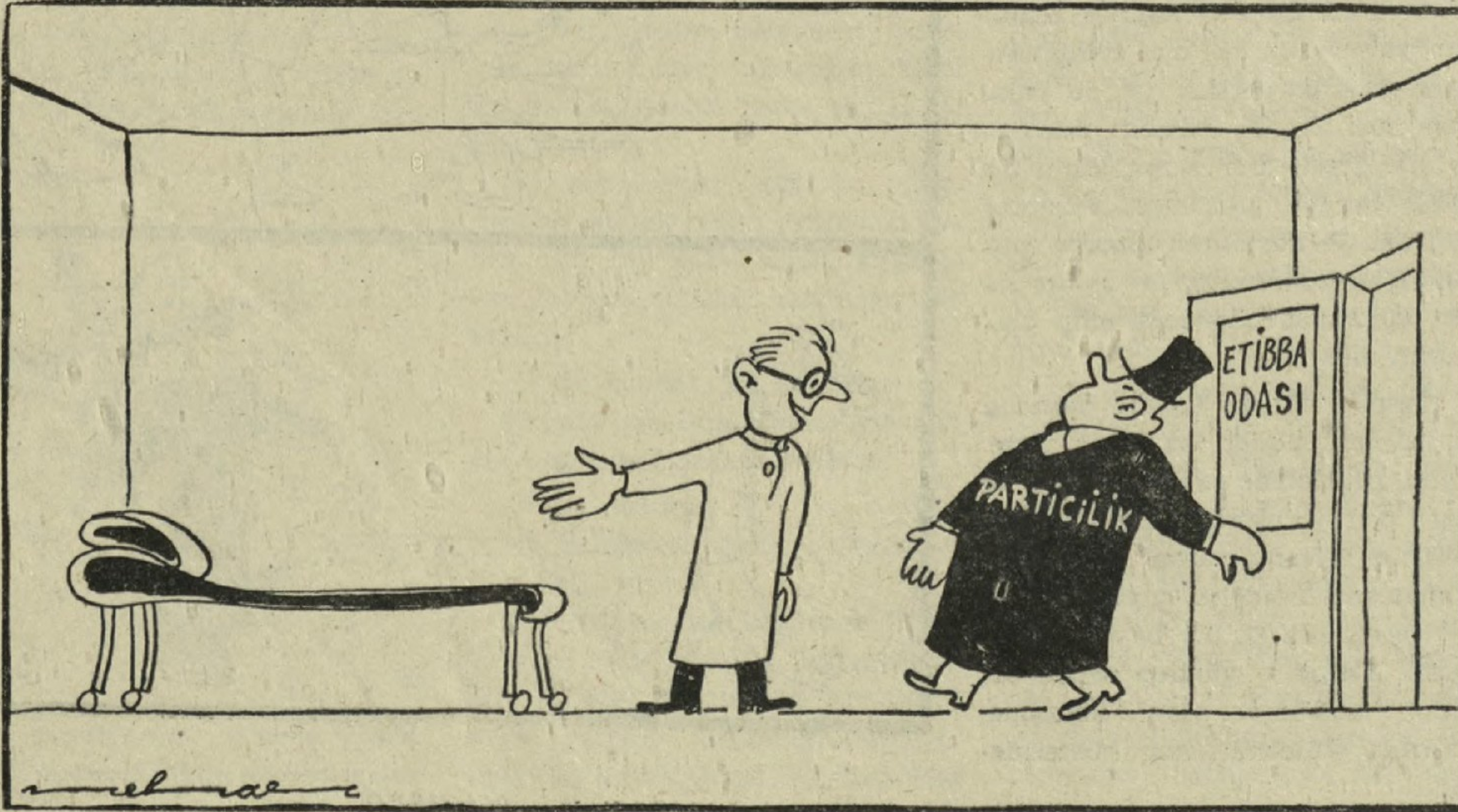
Ben — Hayır, maliyeti değil, yolculuğu soruyorum...

Tren — Orasını bu trenle gelip gidecek olanlara sor. Şimdi söylersem, kimse semtimize uğramaz, maazallah C. H. P. mepuslarına döneriz...

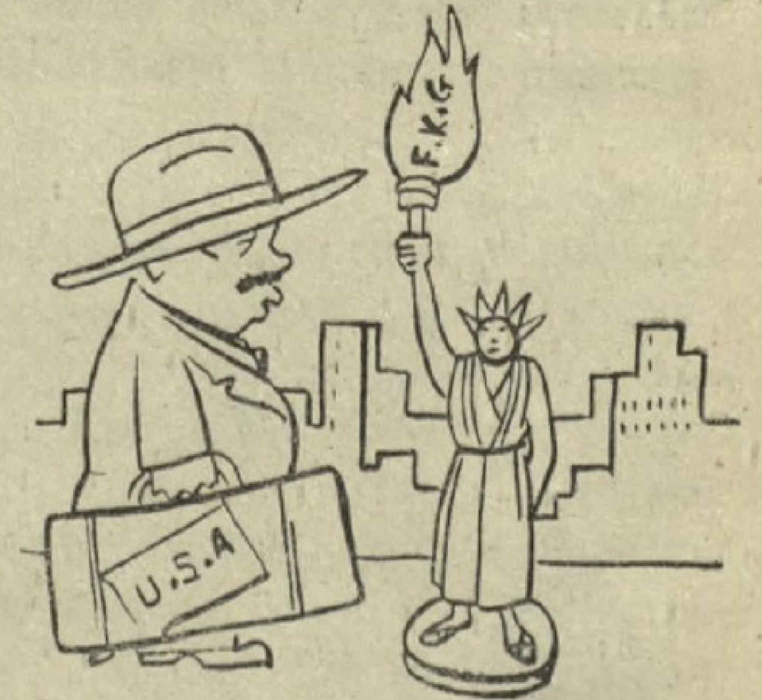
Ben — Demek siyasetle de ilgilisiniz...

Tren — İster istemez... Zaten, siyasî mecburiyetler olmasa, buralara kadar yollara düşer miydik? Biz de biliriz içip içip yoldan çıkmasını, sade sizin sarhoşlar değil...

Baktım ki, tren, trenliğini unutup insan gibi konuşmağa başlıyor. Hemen izin alıp çıktım.

Doktor — Buyurun üstadım, sizi bir tedavi edeyim!...

KÜÇÜK, AMERİKA YOLUNDA...

Ne nankör herifleriz... Bizden, gazetecilerden bahsediyorum. Bir de hiç utanmadan aleyhinde söz etmeğe kalkışırız. Allah, bize böyle bir lûtufta bulunmuş, başımıza onu göndermiş. Her hareketiyle, boyuna nisbet edilemiyecek bir zenginlikte ilham kaynağı oluyor bize de, biz yine onu ten-

000528

kide cesaret ediyoruz... Nankörlük demezler de buna, ne derler, sorarım size... Ahhh, ah, bizim şu gazetecilik mesleği de ayağa düştü. İnsan elindeki nimetin kad rini bilmez mi? Bak, şimdi de işte Amerikaya gidecekmiş... Geriye bir Çini Maçinden başka ne kaldı? Maşallah, her yanı gezdi, tozdu. Anlaşılan Yeni Dünyanın câzibesine dayanamadı. Mebus olmadan evvel bir de şurasını gö reyim dedi. Kimbilir? İhtimal şu sıralarda az çok lehimize bir tecessüs objektifi haline gelen Amerikan efkârı umumiyesi, Fran sanın Lejiyon Donör nişaniyle süslediği bu minik valiyi merak etmiştir. Malûm ya? Oraları, öte denberi inanılmaz merak mevzuları arar, buna düşkünlükle şöhret kazanmıştır.

Bu haberi gazetede okuyunca, yalnız bendenize açık kapıdan makama girdim. Allahtan yerinde buldum üstadı

— Vay, dedim, siz burada, valilik makamında ha? Aman ne saadet. Sizi her yerde ararken, böyle gökte bulmak...

— Sorma azizim, dedi, artık kimse beni vilâyette aramıyor.. Çünkü arıyanlar mutlaka teftişte, yahut icraat başında olduğumu öğrendiler, buraya geleceğime ihtimal vermiyorlar. Ben, de, pek yoruldukça biraz şekerleme kestirmek üzere odama gelip kapanıyorum. Hatta odacıya bile görünmediğim için, o, soranlara alıştığı cevaplardan birini veriyor. Geçenlerde az kalsın Necmi beyi de böyle atlatıyormuş. Ama, bereket Necmi Ateş, ateş gibidir. Öyle ufak tefek engellerden yılmaz. Ne var ne yok bakalım?

— Efendim, Amerikaya gidiyormuşsunuz diye duydum...

— Evet, gerçi beni dünyanın her tarafından ayni zamanda çağırıyorlar. Tehayyüz hassasına sa hip olsam, her yere koşmak iste rim. Ama kabil değil. Hem buna inanma sen. Ya Hollywood filmcileri reklâm olsun diye uydurmuşlardır, yahut...

— Ay, sizin filim çevireceğinizi bilmiyordum.

— Ben çevirmiyeceğim. Hayatımı bir stüdyo filme alacak, Bel ki bunun için o lâfı çıkardılar... Yoksa ciddî bir şey olsa, önce ben duyarım...

— Hakkınız var. Peki bu seyahati yaparsanız İstanbul için ne gibi incelemelere girişirdiniz?

— Atom enerjisiyle çöpleri imha... Sütleri pastörize etmek filân gibi tıbbî ve sıhhî işlere bakardım.

— Buradan yapılamaz mı o işler?

Küçük vali elini salladı:

— Adaaam, dedi, görmüyor musun? Burada kim kime, dum duma...

— İstanbul Muhabiri —

BİR FAKİR ŞAİRİN MACERALARI :

Yeni pantalonl...

— Nasıl? Ben sana edebî mecmua çıkarma, demedim mi?...

Mars oldum!

Tavla meraklıları toplanmışlar, evde tavla olmadığı için, lâfı ile vakit geçirmeğe başlamışlardı. Kimi iki pulla partiyi nasıl kay bettiğini, kimi de üst üste dört çift atıp nasıl kazandığını anlatıyordu.

Bir aralık Yusuf:

— Ben, dedi, geçen gün bir düşeş attım...

Tam bu esnada odaya giren Ce mil sözü kesti:

— Bana gelen düşeş sana gelmemiştir.

Hep birden haykırdılar:

— Sen hayatında zaten hep dü şeş atarsın...

Cemil, mükemmel tavlacı idi, başını salladı:

— Ama o gün oyunu kaybettim.

— Aman deme... Anlat!

Oturdu, terini kuruladı ve anlat tı

— Ama ne düşeşti azizim. Karşımdakine bir oyun edeyim de, o da görsün! diye için için böbürleniyordum. Tabiî ilk iş olarak kapı yaptım. Yaptım ama, Yekten vurulmıyayım mı? Vurulmanın ne demek olduğunu bilirsiniz! İnsan bir kere kapı yapıp vurulursa, ondan sonra açılır. Açılır açılmaz dubaraya geldim. Fena ambele olmuştum. Vuruldukça açılıyor, açıldıkça vuruluyordum. Hep onun evine taşındım.

— E! sonra?

— O artık alay ediyor, böyle dü şeş her zaman bulunmaz diyordu. Ben tabiî artık çift bekliyordum. Gele gele ne gelse beğenirsiniz, hep yek... Nihayet onda bir pul yoktu azizim, ben çift uğruna hepyekle mars oldum...

— Bir parti daha oynıyaydınız...

Cemil, içini çekti :

— Bu oynadığım tavlanın malesef karşılığı yoktu.. Onda bir pul yoktu, kapı yaptım, açıldım, vuruldum, mars oldum diyorum, anlamadınız mı?

— Yoo!..

— Çok anlayışsızsınız.. Meteliksiz bir kızla evlendim yahu!

Devekuşu

❀

NEREDE?

Muharrir, şair Asaf Halet Çelebi, bir akşam eşini dostunu evine davet etti. Lâkin gösterişe son derece düşkün olduğu için, ömründe yanyana gelemiyecek insanları bir araya toplamıştı. Gece, dağılırlarken, içlerinden biri, ev sahibine:

— Çok teşekkür ederim, dedi. nefis bir akşam geçirdim!

Bedri Rahmi Eyüboğlu, atıldı:

— Nerede? Ne zaman?..

ZİFAF GECESİ :
Gelin — Kararımı verdim şekerim, senden ayrılacağım!...

— Hayır, hayır... E[illegible]len
— Peki, ben de e[illegible]nm

ÖLÜMDEN KURTARMIŞ

— Dün bir fakiri ölümden kur tardım.

— Nasıl?

— Dedim ki: «Sana on lira versem ne olursun?»

O da: «Sevincimden ölürüm!» dedi.

— E, sonra?

— Ben de biçarenin sevinçten ölmemesi için parayı vermedim!

— Geç kaldınız, daha evvel vergi dairesine gittim!...

MÜKÂFAT

Zavallı ihtiyar kâtip otuz senedenberi çalıştığı mağazadan çıkarıldığını haber aldığı zaman, telâş içinde patronunun yazıhanesine koşar:

— Aman beyefendi. Otuz senedenberi saçlarımı sizin hizmetinizde ağarttım.

Patron cevap verir:

— Biliyorum, Tevfik efendi... Hizmetinizi daima takdir ederim.

— Öyle ama vazifeme nihayet verirken ağarmış saçlarımın mükâfatını vermez misiniz?

Patron bir müddet düşünür:

— Peki... der. Söyleyin, aşağıda yeni gelen mallardan size bir şişe saç boyası versinler!.

CEZA

Vaktile hapishanede küçük bir hırsızlık vakası olmuş, müdürün cüzdanı çalınmıştı.

Tahkikata gelen zabıta memuru:

— Bunu mutlaka mahpuslardan biri yapmıştır, dedi.

Gardiyan tasdik etti:

— Öyle olduğu muhakkak. Yalnız kimin yaptığını anlasak da herifi hapishaneden kapı dışarı etsek!

—Amerikada bir muhabbet tellâlı, kırk sene hapis cezası yiyecekmiş!...
—Eyikim Amerikada icrayi zenaat etmooruz zoo!

000530

r... E[illegible]lenmeden olmaz!...
le e[illegible]nmeni beklerim!...

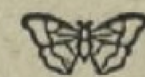
Kadın — İşte silâh kolleksiyonum!...

DİKKAT EDİN

Yeşim'in annesi sokağa çıkıyordu. Kocasına:

— Aman, dedi, ne olur, çocuğa göz kulak ol, zararlı bir yaramazlık yapmasın... Sonra, kızına döndü:

— Sen de babana dikkat et, ben gelinciye kadar evden dışarı çıkmasın!

DELİLİĞİN DERECESİ

Dr. Fahri Celâl'in muayenehanesine bir hasta geldi. Uzun uzadıya muayeneden geçtikten sonra kapıya doğruldu. Doktor arkasından seslendi:

— Bayım, size okadar tavsiyede bulundum da muayene ücretini vermeden gidiyorsunuz...

Hasta güldü:

— Anladık ama doktor, deliysek o kadar da değiliz ya!

ÖYLE YA

Yeşim'in teyzesi o gece onlarda kalmak için gelecekti. Lâkin bekledikleri saatte postacı bir telgraf getirdi. Annesi açtı, okudu:

— Vapuru kaçırdım. Yarın ayni saatte hareket ediyorum...

Yeşim telâşlandı:

— Şu teyzemin aklına bak an ne, dedi, yarın da ayni saatte yola çıkarsa yine vajuru kaçırmaz mı?

AYNEN İADE

Kadın hastalıkları mütehassısı Doktor Fahamet Akozan'a azizlik olsun diye sordular:

— Kuzum, gebe bir kadın var, hastalık mıdır ,nedir, mütemadiyen tahta kemiriyor. Acaba çocuğa zarar gelmez mi?

Doktor Fahamet güldü:

— Merak etmeyin, birşey değildir... Olsa olsa koltuk değneğiyle doğar!

— Dünyanın en mes'ut insanı..
Yerli filmleri seyretmiyor!.

MEZAR FİYATLARI ARTTI : (Gazeteler)

Zenginlik!...

000531

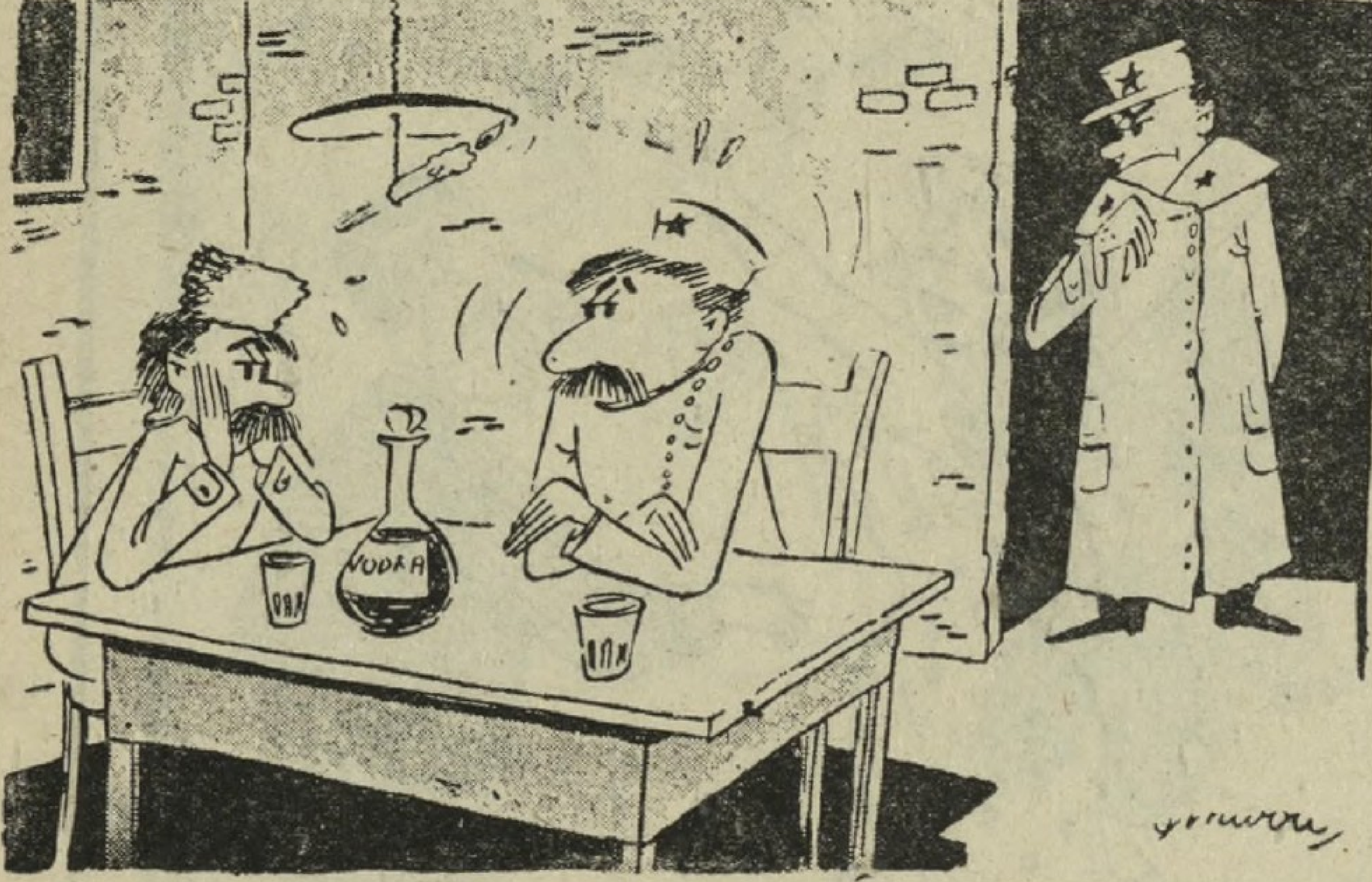
Dünya karikatüristlerinin fırçasıyle:

SOVYET RUSYA

Sovyet Rusyada seyahat!...

— Aman düşünürken dikkat et, yeni mütehassıs ajanlar düşünceyi de keşfediyorlarmış!...

— Zavallı Vanya amca... İhtiyarladı artık!...

Sovyet Rusyada iktidara çıkış!...

— Talihimiz var Nataşa, Bize bugün sucuk fotoğrafları dağıtacaklarmış!..

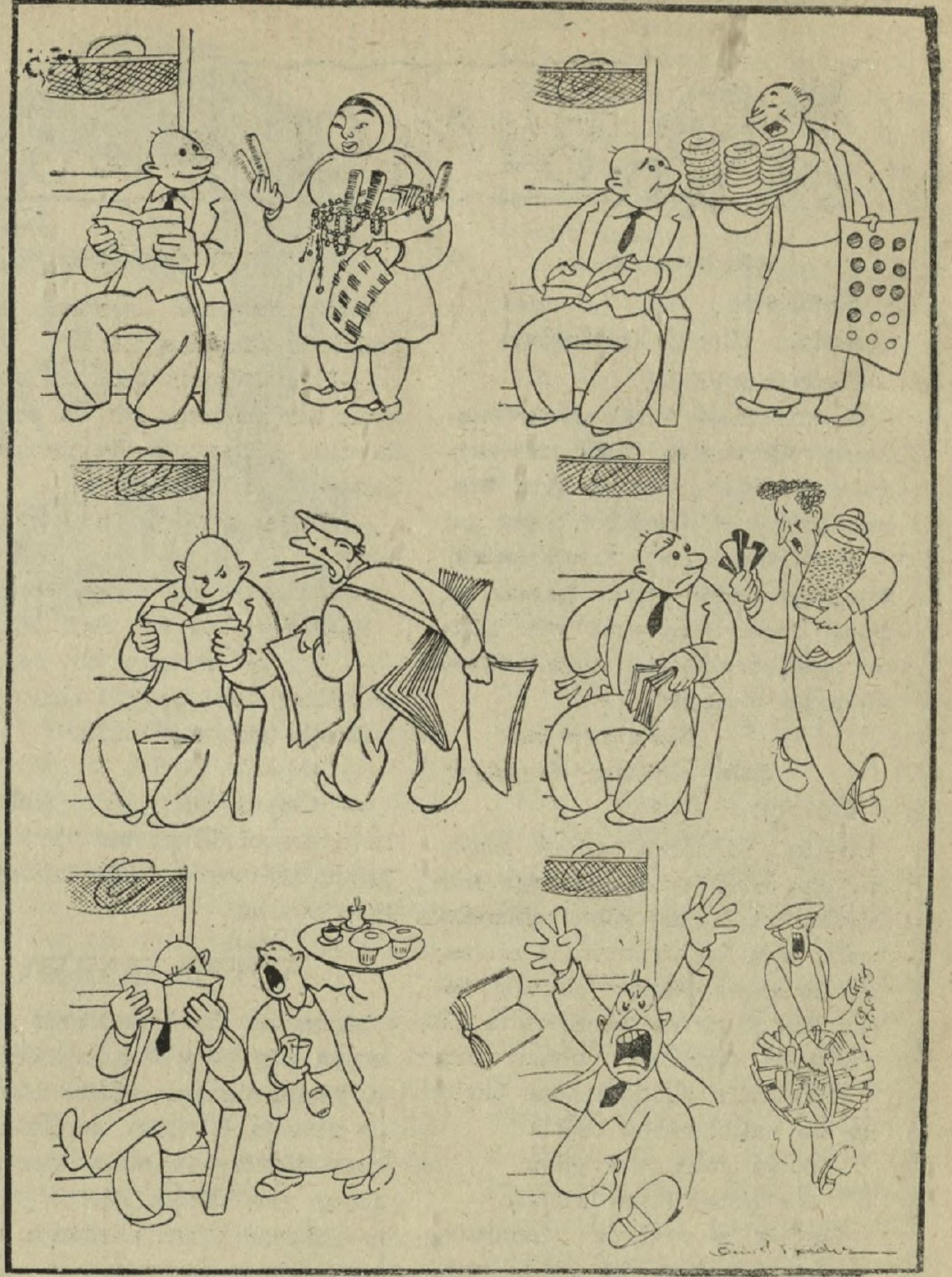

000532

Eski Türk Mizahından

Manyetizma!..

Ada vapurunda bir yolculuk!...

Bu anlattığım çok eski bir hikâyedir. Bana da, Hüseyin Dara nakletmişti. Bir, yirmi sene kadar oluyor.

Hüseyin Dara'yı tanımadınız mı, bilmem? Tiyatro mesleğini aşk, ibadet derecesine vardıran, buna rağmen de sahnede hiç de muvaffak olamıyan bir sanatkârdı. Ve her gece, seyircilerin, avuç patlatırcasına alkışlarına mazhar olan arkadaşlarını son derece kıskanır, çekemezdi.

Onun için, bu hikâyesini ben o vakit yarım kulakla dinlemiştim. Doğruluğunu temin edemezsem, beni mazur görün.

Hüseyin Dara:

«O tarihte, demişti, henüz ilân edilen hürriyetin gönüllere verdiği coşkunlukla, derme çatma bir kumpanya kurmuş, ötede beride oyun veriyorduk. Zühtü Saim isminde bir arkadaşımız vardı. Bir senedenberi evli idi ve karısını şiddetle seviyor biliyorduk.

Günün birinde, top gibi, şöyle bir havadis patladı: Zühtü Saim karısını boşamış!

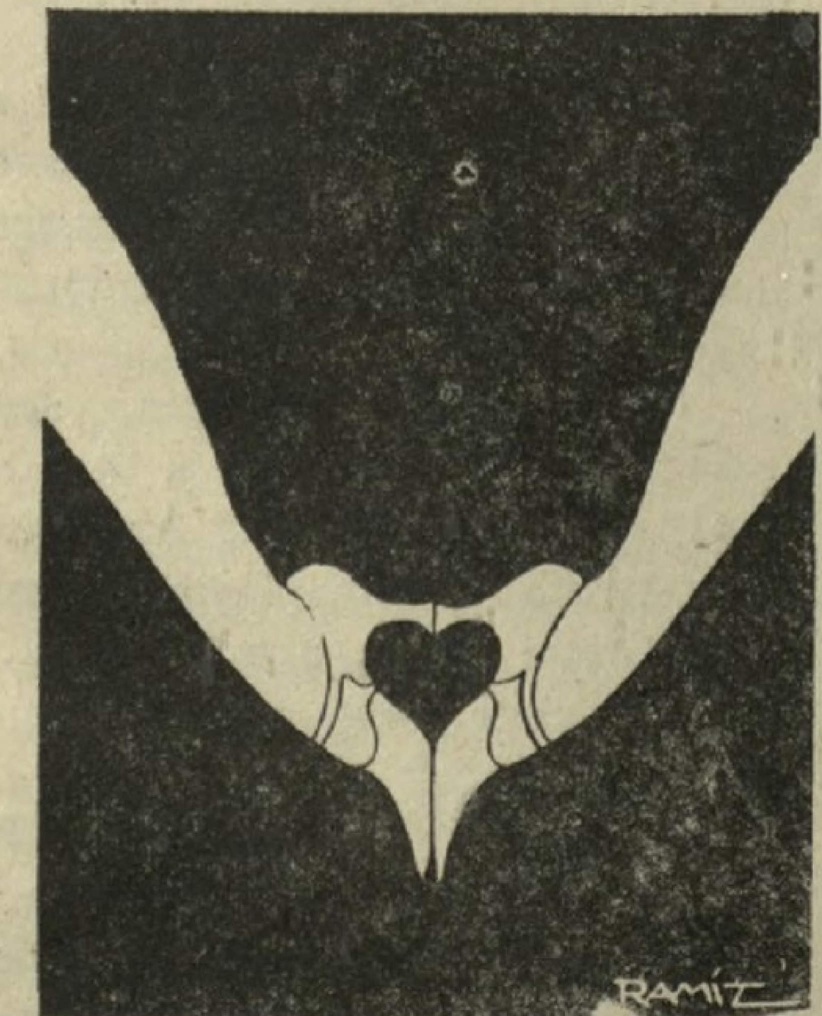
Kendi kendimize hakaret ettiğimizi düşünmiyerek;

— Ne olacak? diyorduk. Aktörden koca mı olur? Elbet, eninde, sonunda olacağı budur.

Hani ya, oğlana acıyorduk da.. Yakışıklı, güler yüzlü bir delikanlı idi. Maamafih, onu içli dışlı bilenler, bu sefer de böyle neticelenen bu evliliğinin, ikinci olduğunu ve bundan evvelkinde de karısı tarafından aldatıldığı için yine ayrıldığını söylüyorlardı.

Perde açılmazdan evvel, kuliste biz böyle konuşurken, komik küçük Ragıp,, öteden lâkırdıya karıştı:

— Zühtünün başına gelen hep

Âşıklar, bakınız kalbiniz nerede!...

kendi ahmaklığı, enailiği yüzündendir. dedi. Ben, Karımın bana sadık kalmasını temin için ötedenberi, daima bir usul tatbik ederim.

— Haydi!. Atıyorsun!.

— Ne için atıyorum? Malûm a: Bizim zenaatta, akşam üzeri evden çıkılır, sabaha karşı dönülür. Bu müddet, aldatılmak için en müsait zamandır. Bunu bildiğimden, ona göre tedbir aldım.

Hep bir ağızdan:

— Anlat bakalım şu tedbirini! dedik.

— Ben, diye devam etti, biliyorsunuz ki, komik olarak sahneye çıkmadan önce hokkabazlığa heveskârdım. Meşhur Kaznöv buraya geldiği zaman, her gece temsillerine devam ettiğim gibi, bir gün de yüzümü kızdırdım,, herifin oturduğu otele gittim. Ayaklarına kapandım, yalvardım, yakardım. Bana manyetizmayı öğretti. Onun verdiği öğüt sayesinde, tabiatin bu harikulâde kudretini edindim.

— Deme?!

— Eh! Manyetik seyalemin kuvveti sayesinde, şimdi başkalarının üzerinde az çok müessir oluyorum. Siz, istediğiniz kadar gülünüz. Şu dakikada, dilesem, hepinizi uyutup, kaskatı kesmekliğim işten bile değildir. Lâkin, kuvvetimi boş yere israf etmem.

— Fena yahu, Senin yanında tetik gezmeli... Sende bu marifet varken, sen adamı soyarsın da..

— Korkmayın. Ben bu kudretimi şimdi ancak kendi evimde istimal ediyorum.

— Yani?

— Yani.. Olmaz. Sonra gider de karıma ifşa edersiniz.

— Deli misin be? Vallahi söylemeyiz.

— Öyle ise anlatayım, bakın. Ben, bir kaç ay var ki, hep sizin aranızdayım. Tek bir gecemi evde geçirmek nasip olmuyar. Akşam, evde hafif bir kahvaltı edip çıkıyor, sabahın dördünde, beşinde... Artık oyun verdiğimiz yerin uzaklığına göre, dönüyorum.

Süzan iyi kızdır. Hoppalığı, züppeliği yoktur. Hattâ biraz saftır da. Lâkin bu kadının bir kötü huyu varsa, o da yalnızlıktan ürkmesidir. Bir gün, bana: «Yalnız yatmak bana azap veriyor... Korkulu rüyalar görüyorum..» demez mi?

O andan itibaren içime bir kurt girdi. Ve artık rahat olayım diye, Süzanın üzerinde manyatizma tatbik etmeğe başladım. Şimdi, evden çıkarken, onu güzelce yatağına yatırıyor, boylu boyunca paslar yapıyor ve ben dönünceye kadar uyanmamasını emrediyorum.

— Faydası oluyor mu?

— Mükemmel! Şimdi, şu saatte karıcığım, henüz meme emmiş bir süt kuzusu gibi mışıl mışıl uyuyordur.

— Yamansın be! Lâkin sonra nasıl uyandırıyorsun?

— Yanacıklarına birer hafif tokat. Göz kapaklarına parmakla, hafif bir temas. Süzancığım derhal gözlerini açıp o güzel tebessümü ile beni karşılıyor. Nasıl?

— Aşkolsun!

— Yaşa be Ragıp! Kurtsun vallahi!.

— E, karın hiç bir şeyin farkında değil mi?

— Katiyyen!

— Bu usulü ne vakittenberi tatbik ediyorsun?

— Haziranda, tam beş ay olacak.

Rejisörün çatlak sesi, Ragıbı sahneye davet ediyordu. Koştu, gitti, Ve o geceki oyunda, aldanmadığını zannettiği halde, aldatılan bir kocanın rolünü her zamankinden mükemmel temsil ederek dünyanın alkışını topladı.

O, sahnede, artistlik şöhretini artıradursun, arkadaşlarımızdan Şekip Nazmiyi şeytan dürtüvermişti:

— Vay alçak herif, vay! diye söyleniyordu. Süzan gibi, dünyanın en cici, en nefis mahlûkunu manyetizma ile uyutmak ha? Allahtan kork be!

O vakite kadar Şekip Nazmi, Süzana karşı gönlünde bir temayül duyduğu, kadın da buna karşılık gösterdiği halde, bir takım ahlâkî düşüncelerle, duygularını fiiliyat sahasına götürmemişti. Lâkin, o gece bu insafsız kocaya karşı hissettiği hiddet gözlerini bürüyordu. Hemen, tiyatrodan fırladığı gibi, bir arabaya atladı ve Ragıbın evine koştu.

Ertesi gece, merak içindeydi. Acaba kendisi avdet ettikten sonra, Süzan, kocasını nasıl karşılamıştı?

Bunu doğrudan doğruya sormağa cesaret edemediği için, dolayısile anlamak istedi. Ragıbın yanına sokularak:

— Ne o? Düşünceli gibi duruyorsun, dedi.

Küçük Ragıp, hemen arkadaşına teminat verdi:

— Hayır! Bir şeyim yok.. Lâkin dün gece, eve döndüğüm zaman, Süzanı uyandırmakta amma da zahmet çektim!. Manyetizma bu sefer pek mi fazla kaçmış, nedir? Öyle yorgun, öyle bitap idi ki, gözlerini aralamağa bile mecali yoktu...

E. Ekrem TALU

BİLMECE ★ MÜSABAKA ★ EĞLENCE ★

KELKAHYA

Tavşanlı
Esin - Meral kardeşler:

Sayın Kâhya!

Daimî olarak okuyucularınızdanız. Akbaba'ya âşığız demekle de mübalâğa etmiş olmayız. Sizden öğrenmek istediğimiz şey şu:

Acaba bizim yerli filmlerimizin hepsinde neden göbek havası ve buna benzer oyunlar var. Lûtfen bize cevabını veriniz. Çok memnun olacağız.

Saygılarımızla:
Esin - Meral Kardeşler

Cevap:

Dikkat ederseniz, göbek, bizim mutbak edebiyatımızdan aşk edebiyatımıza kadar itibar görmektedir: Millî tatlılarımızdan en nefîsinin adına (Kadın göbeği) deriz. Marul alırken bahçıvana ilk sözümüz: (Göbekli olsun) dur.

Eski halk türkülerinden birini siz de hatırlarsınız belki:

Ayva yolla, nar yolla,
Bir göbekli yar yolla!..

Demek, o devirde sevgilinin, marul gibi göbeklisi makbulmuş!

Türk hamamlarının (Göbek taşları) pek meşhurdur.

Demek ki, biz, millet olarak oldukça göbek meraklısı insanlarız.

İş adamının vazifesi de halkın nelere itibar ettiğini sezmek ve işini ona göre plânlamak olduğundan, sinemacılar bu umumî iptilâmıza dikkat etmiş olacaklar.

Bu mevzuda en güzel ve en zarif tahlili (Aydabir) mecmuasının Nisan başında çıkacak sayısında okuyacaksınız: Tıpkı sizin gibi göbek düşkünlüğümüze dikkat eden büyük edibimiz Server Bedî, «Millî fetişimiz: göbek» başlıklı yazısında bu mevzuu zarif kalemiyle inceliyor.

Kelkâhya

SIFIR KORSUN

Ramazanda bir mecliste, muzipliğiyle tanınmış birisi:

— Ben kolayını buldum, Ramazanın bir başında, bir de sonunda oruç tutuyorum. Deyince, sordular:

— Diğer günleri ne yapıyorsun?

— Arkadaşlara bırakıyorum.

Nüktedan bir zat dedi ki:

— Bir de ortadan tut, ne olur ne olmaz, bari üç gün olsun...

Beriki merakla sordu:

— Neye?

— Canım her şeyin kolayını buluyorsun! Yarın ahrette bir kolayını bulursun üçün önüne bir sıfır korsun.

İÇİNDEN YANIYOR

Amerika keşfedildikten sonra, oraya göç eden İngilizlerden biri yerlilerden bir adamı hizmetine almıştı. Bir gün, İngiliz piposunu tüttürerek otururken bunu gören yerli hizmetkâr:

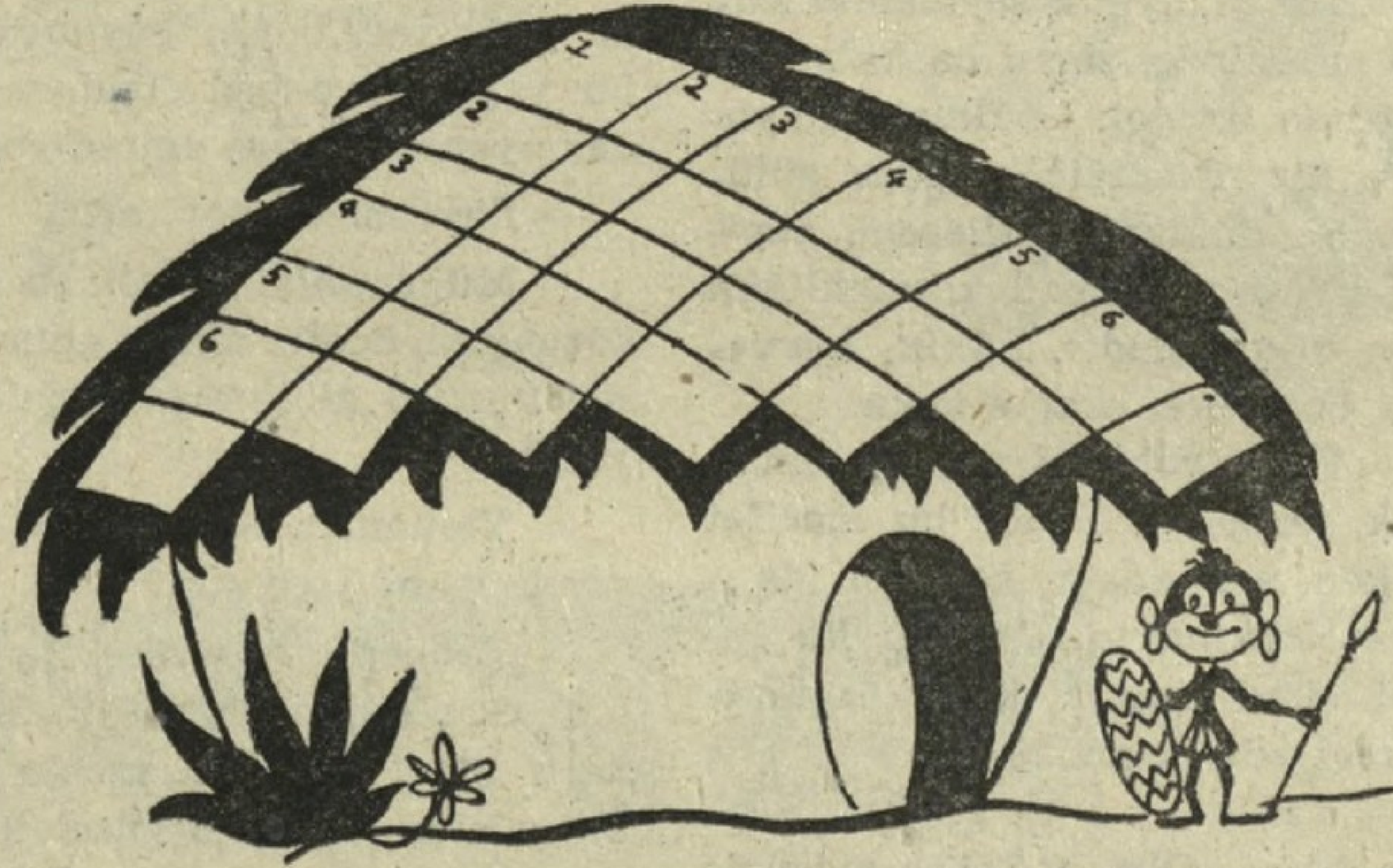
— Eyvah, diye telaştandı, bizim bey içinden yanıyor.

Koşup hemen bir kova su aldı, efendisinin başından aşağı geçirdi...

İmza okunamadı

AKBABA'NIN YENİ MÜSABAKASI: 4

AKBABANIN BULMACASI

Saldan sağa ve yukarıdan aşağı:

1 — Gemi tamiri. 2 — Kayıp olan bir şeyi bulmaya çalışmak. 3 — Tavuklarda bulunan bir kemik. 4 — İş. 5 — Şimalî Afrikada bir yer. 6 — Beyaz.

Geçen sayıdaki bulmacanın halli..

1. Sinema. 2. İsabet. 3. Nafaka. 4. Ebabil. 5. Mekik. 6. Çatal.

HUY...

Bay Ahmet sokakta bir köşeyi döneceği zaman daima bir kolunu yana uzatır. Onun bu haline dikkat eden bir arkadaşı merak edip sorar:

— Kuzum neden böyle kolunu uzatıyorsun?

— Arkadan gelen yolculara, döneceğimi haber veriyorum.

Sonra ilâve eder:

— Başıma gelen kazadan sonra otomobil kullanmağa tövbe ettim, fakat gözü kör olsun, şoförlüğün bu huyundan vazgeçemedim!

ONLAR GİBİ YAPACAKMIŞ!

Küçük Günseliye bir komşu sormuş:

— Günseliciğim, büyüdüğün zaman seni oğluma alayım mı?

Günseli biraz düşündükten sonra cevap vermiş:

— Olmaz teyze!

— Neden?

— Senin oğlun bizim ailemizden değil de ondan!

— Peki, insan mutlaka ailesinden birile mi evlenir?

— Elbette teyze... Baksana... Annem babama varmış, büyük annem büyük babama varmış... Elbette ben de onlar gibi yapacağım!

ISBATI

Selâmi Münir Yurdatap, gayet tarihî bir eve taşınmıştı. Ev o kadar tarihiydi ki, Selâmi, kıymetini kış gelince anladı: Her taraf akıyordu. Nihayet bir gün dayanamadı, ev sahibine, bir çare bulmasını rica etti :

— Oturma odası da, yatak odası da, yemek odası da akıyor! diye yanıp yakıldı. Ev sahibi şaşmış göründü:

— Ay, yemek odası da mı akıyor?

— Tabiî ya, dedi Selâmi Münir, bu akşam çorbayı üç kere içtim!

İNCE HESAP

Mehmet, kendi halinde bir adamdı. Aksarayda temiz bir bakkal dükkânı açmış, onunla geçiniyordu. Bir gün bir arkadaşiyle hasbihal ederken:

— Ne dersin, birader, dedi. Safa bana iki bin kuruş borç bırakarak kaçmasın mı? Arıyorum, arıyorum bir türlü bulamıyorum. Fransaya gitmiş diyorlar.

Arkadaşı cevap verdi:

— Epey bir para!

— Ne dersin, birader. Bereket versin ki, son günlerde haline bakarak beş yüz kuruş kadar tenzilât yapmıştım. Yoksa bıraktığı borç iki bin beş yüzü de aşacaktı!

000534

Ondan sonra bunu, sayısız terakkiler takip eder. Erkek kapanarak süslenir, kadın mümkün olduğ ukadar açılarak. erkek, başını, saçını kestirip kısaltarak çeki düzen verir, kadın uzattıkça uzatarak. Erkek kuvvetiyle övünür, kadın zaafı ile. Kalabalık yerlerde, erkek yerini kadına vermekle övünür, kadın onun yerini almakla. Erkek elbiseleri sağdan sola iliklenir, kadınınki soldan sağa. Tramvay dan, otobüsten inerken erkeğe dikkat edin, hep gidiş istikametinde iner, yani mantık nasıl icabettiriyorsa öyle. Kadınlara bakın, hep tersine inerler. Ne hikmetse, bu böyledir. Evlilere bakın. Damat kaynatasıyle gayet iyi geçinir, kaynanasiyle kan lı bıçaklıdır. Erkeğin çorabı kısadır, kadınınki uzun; erkeğin topuğu alçaktır, kadınınki yüksek; erkek kürk giyerse, paltosunun iç kısmına kaplatarak giyer; kadın, kürkünün içini kumaşlatır, tüylü tarafını tersine getirip giyer... Daha sayayım mı?

Orhan bunları sayarken Fatma, dudaklarında alaycı bir tebessümle dinliyordu. Bitirince:

— Saymağa hacet yok, dedi. Bütün bunlar hakikaten böyledir. Ama aynı şeyleri ben erkek ler hakkında söyleyebilirim. Biribirinin tam zıddı olan bu şeylerin, niçin erkekler tarafın dan yapılan şekli doğru oluyor da kadınların yaptıklarını ters telâkki ediyorsunuz? Ya bizlerin yaptığımız doğru da sizlerinki tersse?

— Ne gibi?

— Öyle ya. Meselâ erkek esvaplarının düğmeleri sağdan sola iliklenir, kadınlarınki soldan sağa dediniz. Gayet yerinde bir müşahede. Bunun hangisi ötekinden daha doğru olduğunu ne ile ispat edeceksiniz?

Doktor Orhan sustu. Bir parça düşündü, sonra gayet ciddî bir suale cevap veriyormuş gibi başını düşünceli düşünceli salladı:

— Sizin de hakkınız var, pren ses, dedi. Bu işleri bir ölçüye vurmak mümkün değil. İsterseniz yüzde elli siz haklı olun, yüzde elli ben.

Gülüştüler. Büyükdereye yaklaşıyorlardı. Fatma, yarı şaka da olsa, yine herkesten başka türlü görüşleri olduğu zözlerinden belli olan bu tok sözlü adamın yanında, o sabahki sebepsiz can sıkıntısını tamamiyle gidermişti. Şimdi pürneşe idi. Otomibili ora da durdurmak, inmek bol güneş altında yıkanan yeşil kırlarda, bir çocuk gibi zıplamak, oynamak hevesleri duyuyordu. Şarkı söylemek, bol bol kahkaha atmak, içini birdenbire dolduran neşeyi etrafa saçmak da istiyordu.

— Dönüşte sahilden gidelim, Orhan bey, dedi. Akşama doğru deniz daha güzelleşir.

— Ama yollar da biraz kalaba lıklaşır.

— Olsun, daha iyi..

— Yooo, sizin için söylüyorum, Bana göre hava hoş.

— Anlıyorum. Feyyazdan dolayı değil mi?

— Evet, düşündüm ki...

— Hayır, hiç bir şey düşünmeyin. Bugün sizinle iki arkadaş gibi bir Boğaz gezintisine çıktığımızı Feyyazdan gizliyecek değilim. Gizlemek için bir sebep görmüyorum.

Orhan birdenbire cevap vermedi. Fakat Fatma, o sırada yüzüne baktığı yol arkadaşının çizgilerinde hafif bir kırışma olduğunu, bu kırışmanın çabucak geçtiğini farketmişti .

— Öyle. Hiç bir sebep yok tabiî...

Sustular. Şimdi, yolu yutarcasına aşan otomobilin motör uğultusundan başka, içeride hiç bir ses yoktu. İkisi de yeniden söze başlamak için bir mevzu arıyor, bulamıyor gibiydi.

Girecekleri gazinonun önüne gelinceye kadar hiç bir şey konuşmadılar. Bereket versin, Oraya yaklaşmışlardı. Otomobil, deniz kenarında, kapısı sarmaşıklarla süslü bir tahta perdeye açılmış bir binanın önünde durdu. Doktor Orhan, nihayet bir lâkırdı mevzuu bulabildiği için memnun bir kimse gibi, telâşlı konuştu:

— Geldik. Dışarının manzarasına bakmayın. Mütevazi yerdir, ama içerisi cennet köşkü gibidir. Emsalsiz bir manzara, ideal bir tenhalık, enfes yemekler. Asıl ideal olan tarafı, radyosunun bulunmaması. Ben yetişmedim o devirlere tabiî, bilmiyorum, ama erbabı bu gazinonun, otomobil elektrik, radyo hattâ gramofon icat edilmeden evvelki mes'ut İstanbul havasını verdiğini söylüyor... Buyurun, girelim.

Otomobilin kapısını kilitlemiş, öne düşüp yol göstermişti. Girdiler.

Gazinoda kimseler yoktu. Hafta içi bir gündü, patron tezgâhın başında, garsonlar da kimi mutfakta, kimi birer köşede, esnemekle meşguldüler.

Doktorla Fatma, gazinonun denize doğru uzanan tahta taraçasında, en uçtaki masalardan birini seçip oturdular.

Deniz sâkin, hava pırıl pırıldı. Suyun dibinde dolaşan yavru balık sürüleri, sığlığa kudretin eliyle döşeli beyaz çakılların üstünde teker teker sayılacak kadar vüzuhla gözüküyordu.

Doktor Orhan, seğirten garsona, balıkla şarap ısmarladı. Garson, verilen emri yerine getirmek üzere uzaklaştıktan sonra, Fatmaya:

— Bu şahane dekor içinde içilen bir iki kadeh şarap, insanı iki katlı mest eder, prenses, dedi. Şu denize, şu semaya, şu karşıki dağlara bakın. Şu anda bana öyle geliyor ki, bunlar eskidenberi mevcut değilmiş de, şu dakikada, biz buraya geldiğimiz için yaradılmış sanki. O kadar terütaze, o kadar canlı ve güzel.

Sahiden de öyleydi. Anadolu kıyısı, yer yer paftalı yemyeşil dağlariyle, uzaktan daha beyaz gözüken evlerinin, yalılarının kırmızı damlariyle, bol yağmurla yıkandıktan sonra güneşte kuruyan, taze hayata kavuşmuş bir tabiat manzarası kadar canlıydı. Denizle gök, mavilik yarışına çıkmışa benziyorlardı. Bu iki atlas örtü arasında sıkışan o karşıki yeşil ve kırmızı benekler, çok ahenkli bir renk imtizacı yapıyor, iç açıcı bir manzara teşkil ediyordu.

Fatma, şarap şişesinin birincisi bitip ikincisi geldiğinin farkına bile varmamıştı. Başında tatlı bir sersemlik, kalbinde, gözlerinin içini dolduran engin deniz kadar geniş bir huzur duyuyordu. Bütün hayatı o dakikadan, şimdi içinde yaşadığı o yepyeni andan ibaret kalmıştı. Doktor Orhanın, kulaklarında durmadan akseden sesini, bir ekranın öte tarafından geliyormuş gibi işitiyordu. Şarabın, başını döndüren buharına benzer buğumsu bir şey, kulaklarının zarını da kaplamış, sesleri boğuklaştırıyor, daha müphem, dümanlı gibi, fakat daha tatlı bir ahenkle ulaştırıyordu. Orhan anlatıyordu:

— Prenses, siz bugün karşıma âdeta bir peri gibi çıktınız. İnanın ki, bir peri masalı yaşıyorum. Baş ağrısiyle başlayan bir günün, böyle bir cennet manzarası içinde devam edeceğini, rüyamda görsem hayra yormazdım. Düşünün bir kere, dünyanın en güzel tabiat manzarası ortasında, dünyanın en güzel kadını ile beraberim. Tabiatın naçiz bir parçası olan ben, ondan, bu kadar büyük bir lûtfa mazhar olacağıma nasıl inanırdım?. Size garip bir şey söyliyeyim mi? Ben bugünü, hemen bütün teferruatiyle hayalimde nice defalar yaşamıştım. Bu sabah, size tramvay durağında tesadüf edeceğimi, otomobille böyle bir gezinti yapacağımızı, sizinle karşılıklı oturup dertleşeceğimizi, bütün bu sahneleri daha evvel bir kere esasen yaşamışım gibi biliyordum. Hani bir iddia vardır, ruhlar dünyaya bir çok defa gelir gider, yine gelirler diye. Meşhur tenasüh nazariyesi. Bu nazariyeye inananlar, ikinci veya üçüncü defa dünyaya gelen ruhun, daha evvel yaşadığı hayatları hatırladığına, ilk defa gördüğü bir yeri, çok daha evvel bir kere daha görmüş gibi tanıdığına inanırlar. İşte ben de böyle, tabiat üstü bir his içindeydim. Sanki bundan evvel bir kere daha dünyaya gelmiştim, o zaman sizinle tanışmıştım, bugünü o zaman ilk defa olarak bir daha yaşamıştık. Bakın, denizin şu manzarasını, karşı kıyının şu dakikada aldığı tonu, önümüzdeki masanın üstünde duran şu öteberiyi, sizin güzel yüzünüzün bu dakikada aldığı ifadeyi, bundan evvel gördüğüme yemin edebileceğim kadar vüzuhla hatırlıyorum.

Fatma, bu sözleri, bir uzak nağme dinler gibi dinliyordu. Bir aralık Feyyazı hatırladı, onun sesini duyar gibi oldu. Fakat şaştı. Bu ses, doktor Orhanın sesinin tonuna nazaran ne kadar sönüktü. Onun sözlerini hatırladı. Bu sözler, doktor Orhanın şimdi söylediği cümlelerin yanında ne kadar silikti! Halbuki, daha düne gelinceye kadar, Feyyaz, onun hayatında ne kadar kuvvetli ve sağlam bir yeri olan adamdı!

— Ne düşünüyorsunuz, prenses?

Fatma irkildi. Bir rüyadan uyanır gibi olmuştu. Acaba uyumuş muydu?

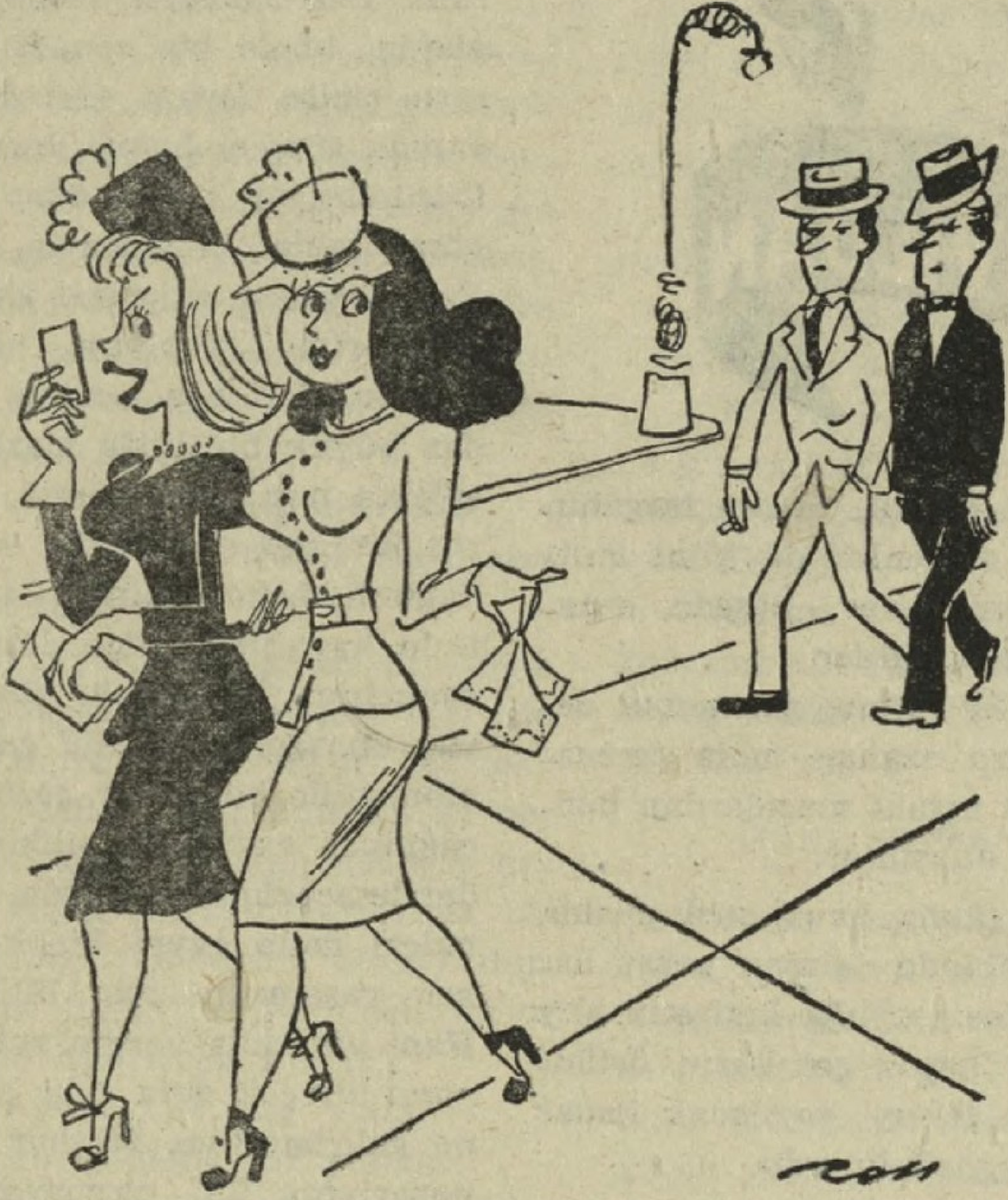
Gülümsedi, Orhanın yüzüne baktı.

— Hiç bir şey düşünmüyordum, dedi.

(Devam edecek)

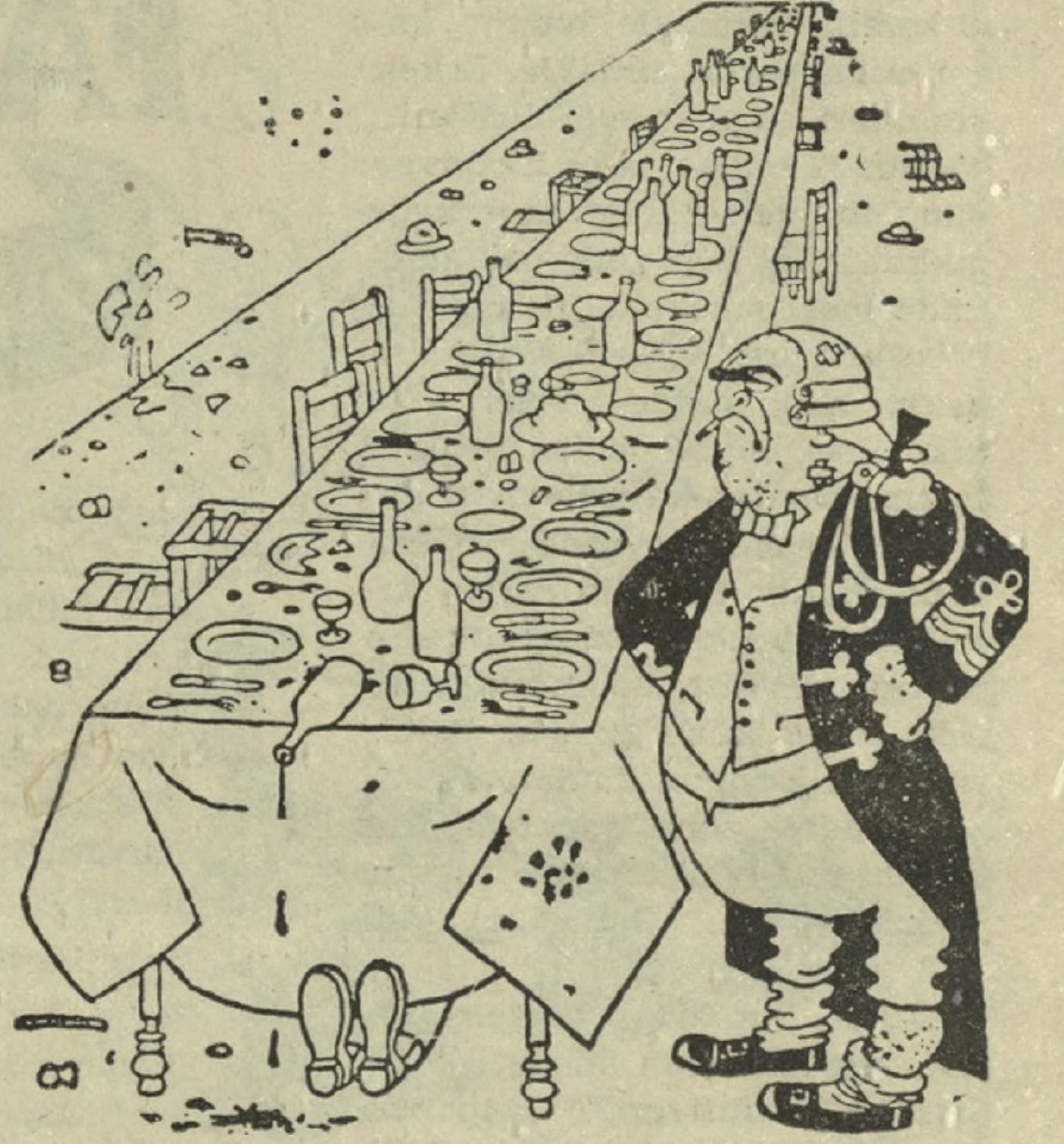
000535

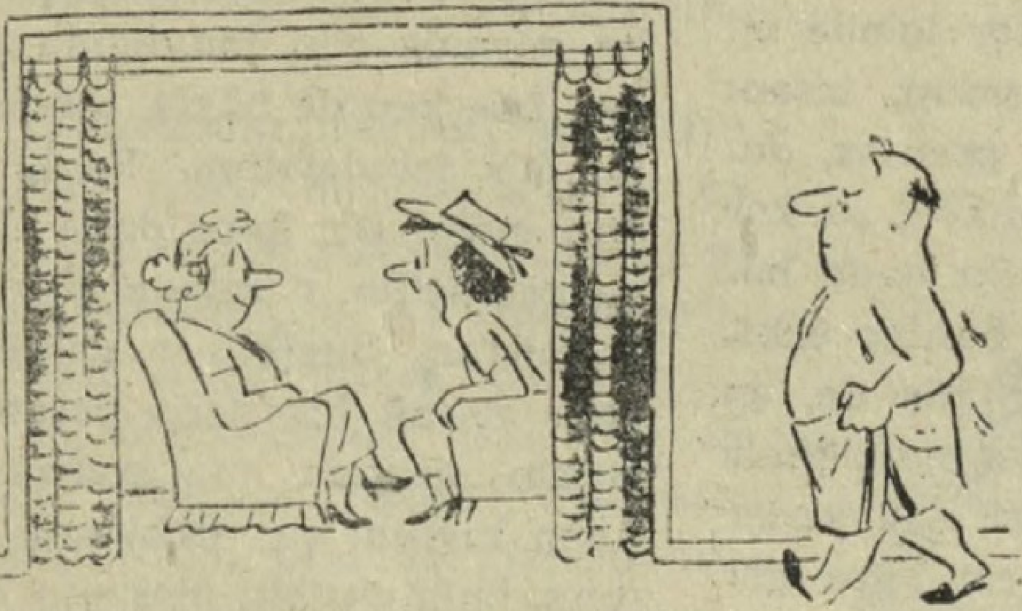
— Tamam, mendilini düşür!...

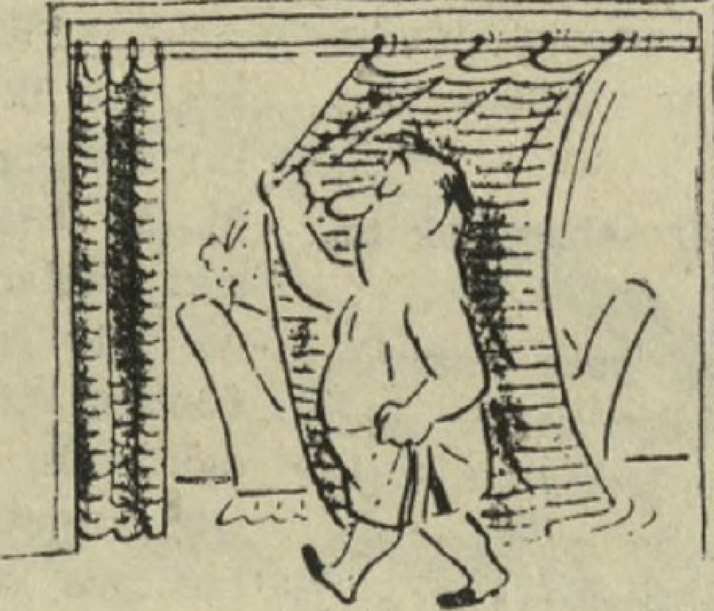
— Pepper —

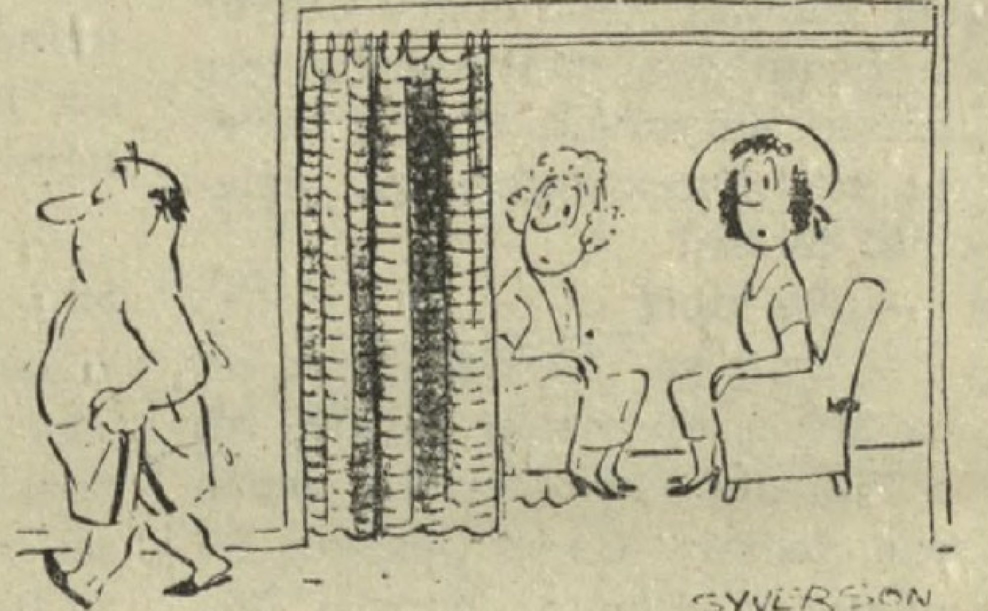

ZİYARETTEN SONRA:

— Şaşılacak şey, bütün gümüş takımları tamam!...

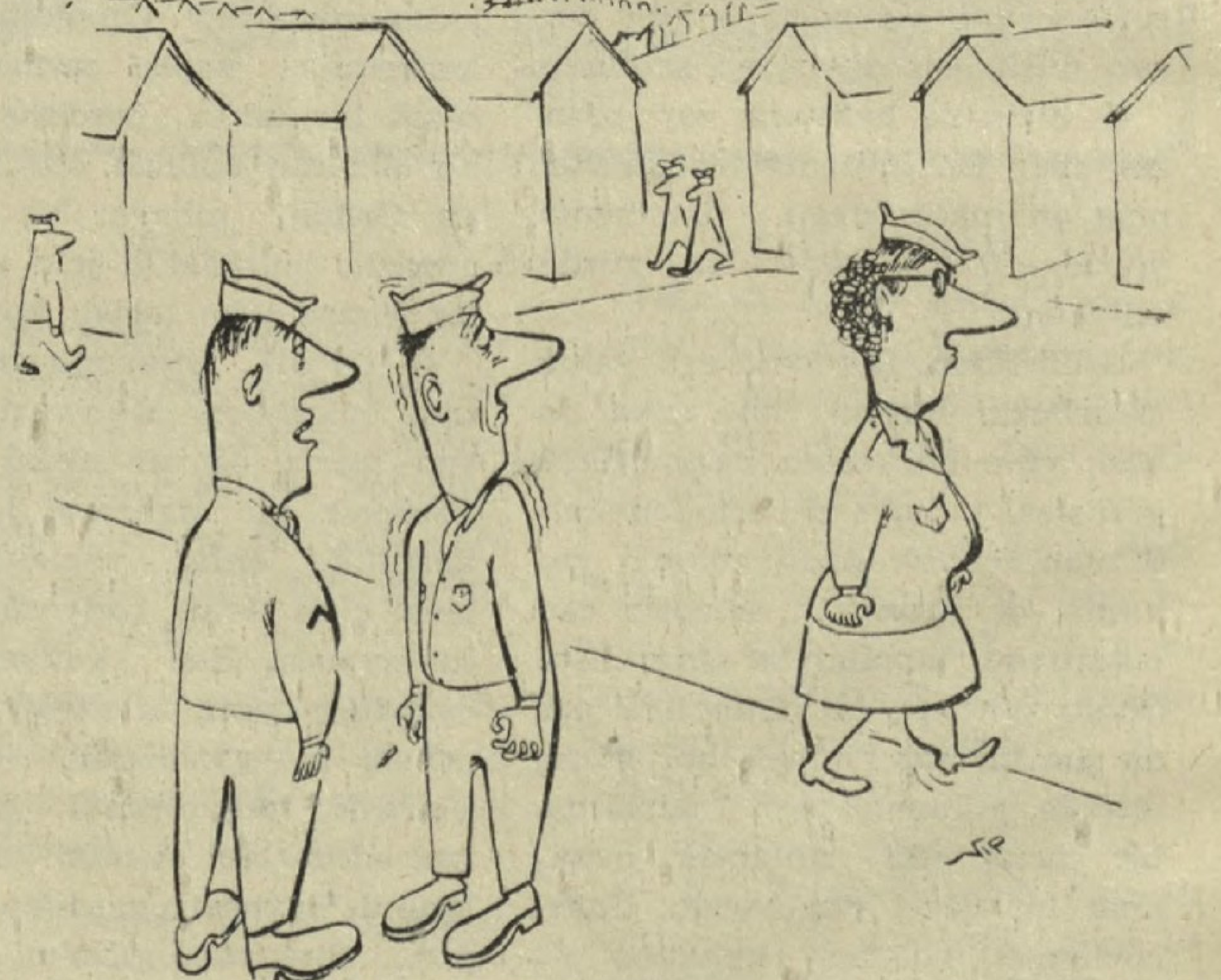
YAZISIZ!..

— The Saturday Evening Post —

YAZISIZ!..

— The Saturday Evening Post —

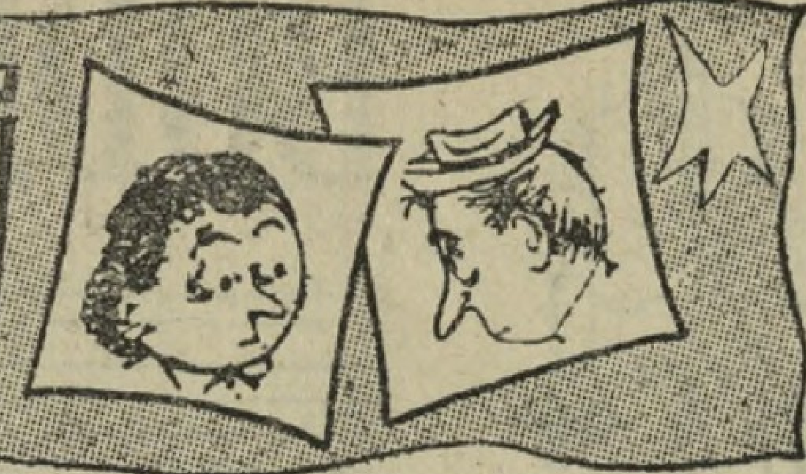

— Öyle hor bakma, hele bir kaç ay daha geçsin, gözüne Rita Haywort gibi görünür!...

— Collier's —

000536

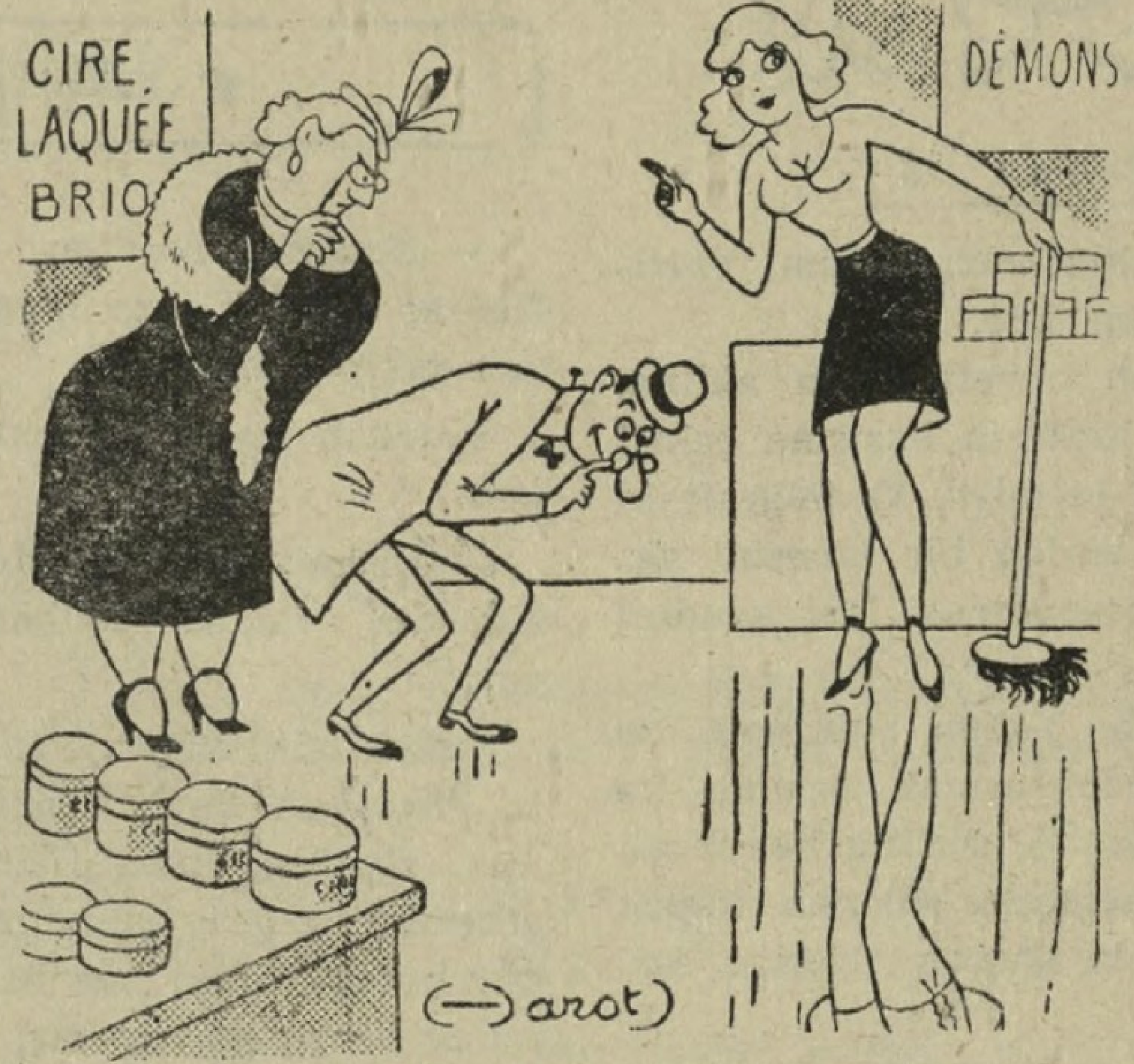
KARİKATÜRLERİ

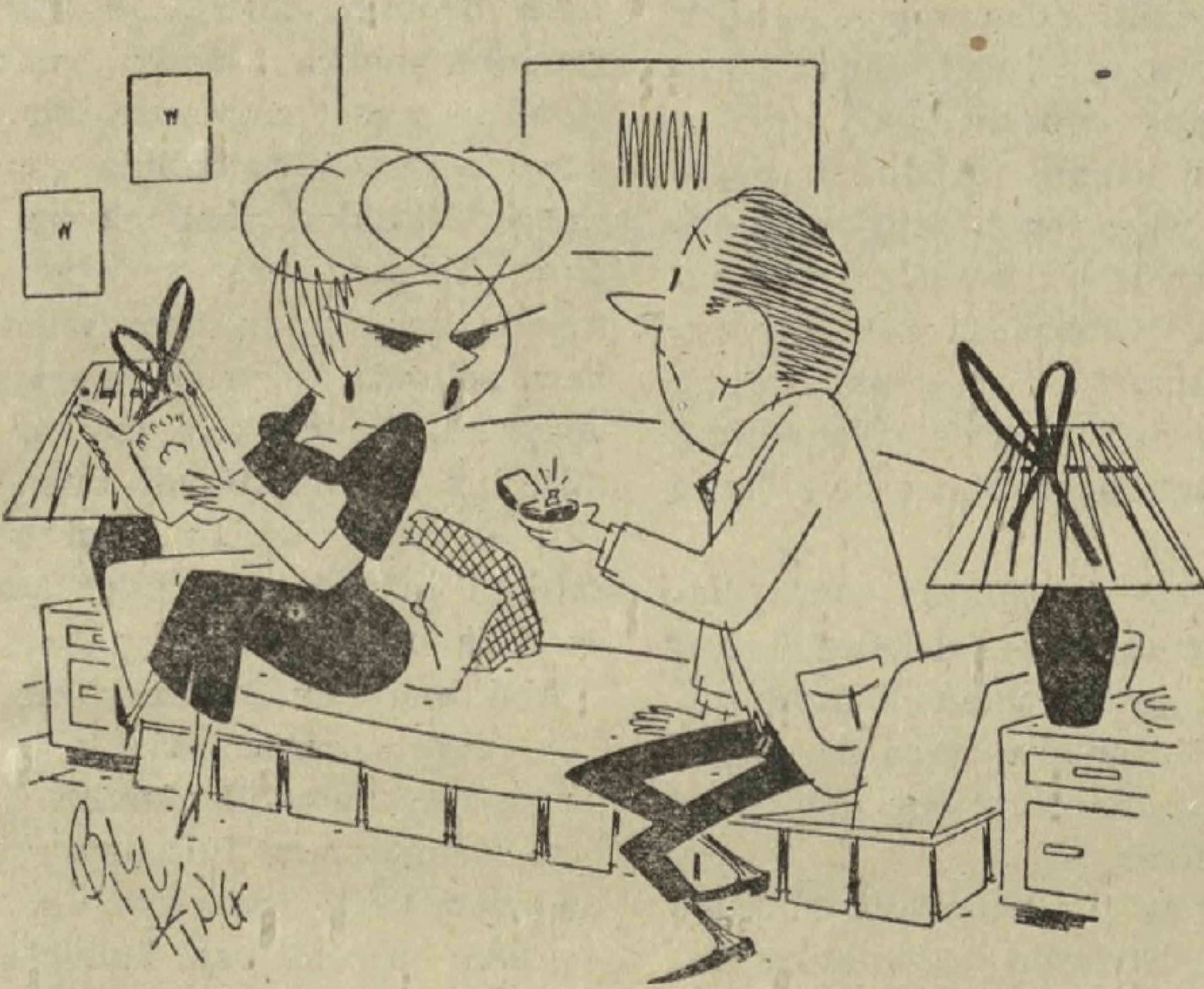
— Biraz pudralanacağım, ponponunuzu müsaade eder misiniz?...

— İci Paris —

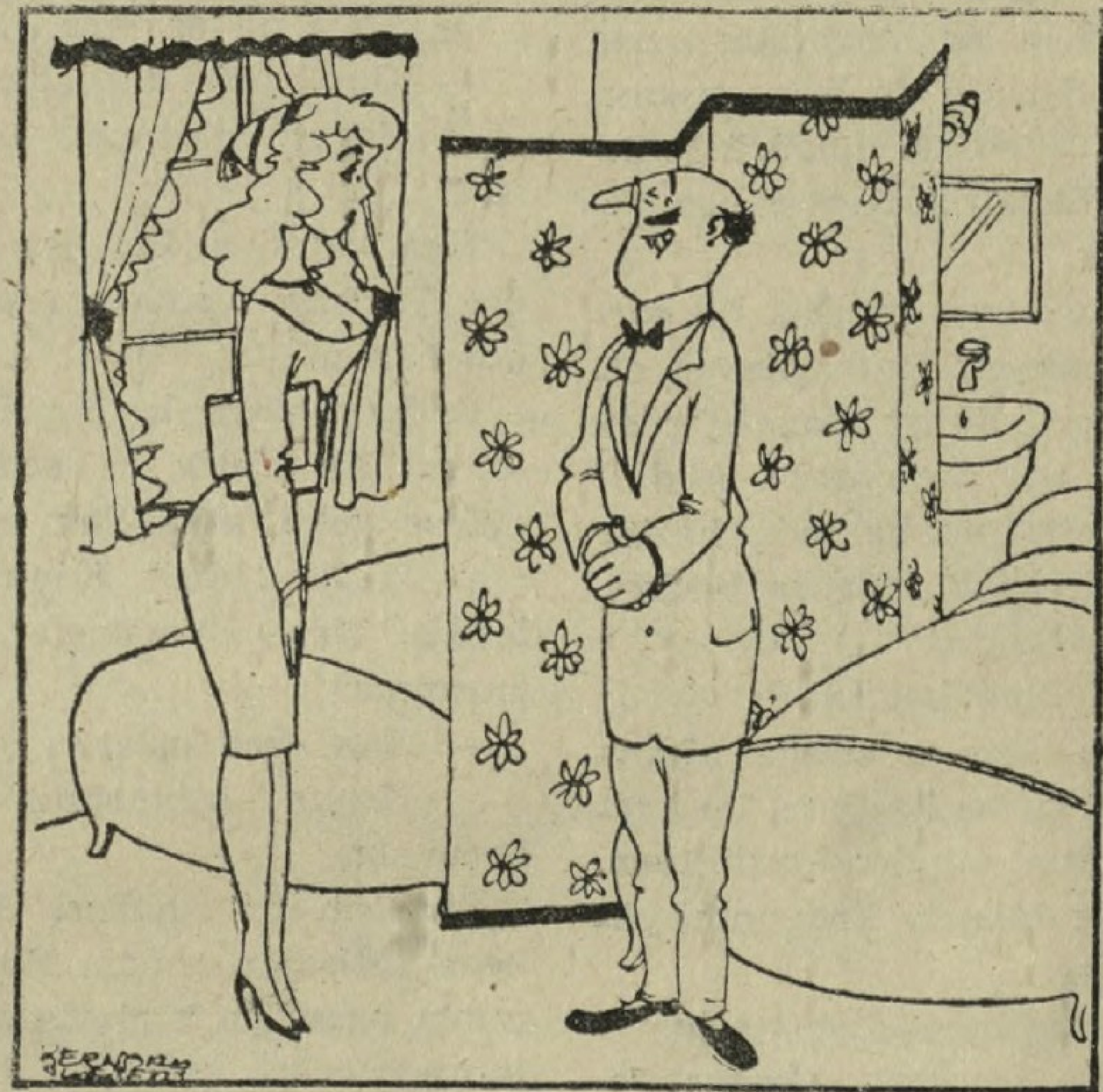

Satıcı kız — Bu cilâdan memnun kalacağınızı umarım. Görüyorsunuz ya, ayna gibi parlatıyor!...

— İci Paris —

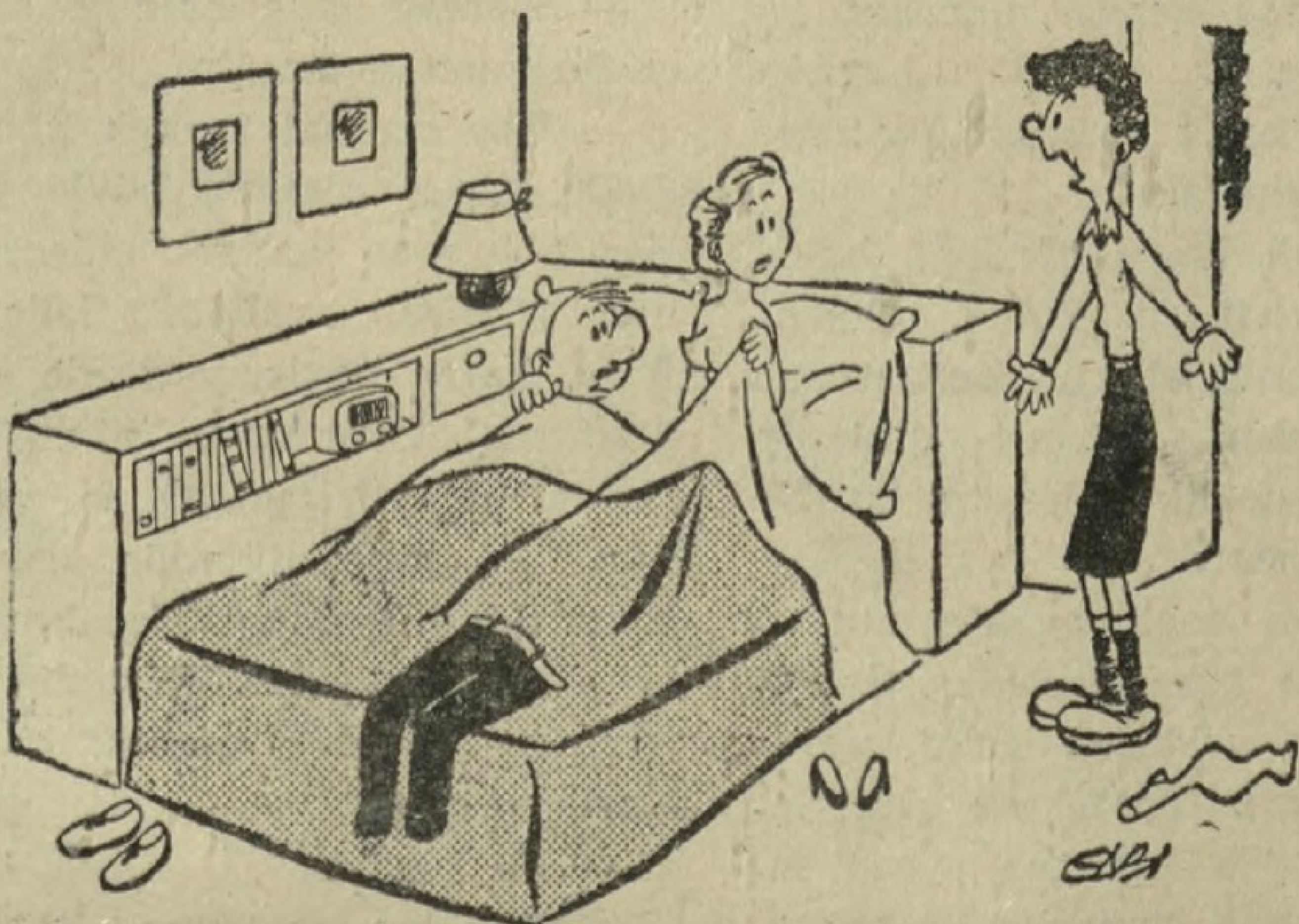
— Ne güzel yüzük bu?.. Kiminle nişanlanıyorsun?..

— The Saturday Evening Post —

— Bu yatak odası bana büyük geliyor bayan, yarısını memnuniyetle size kiralıyabilirim!...

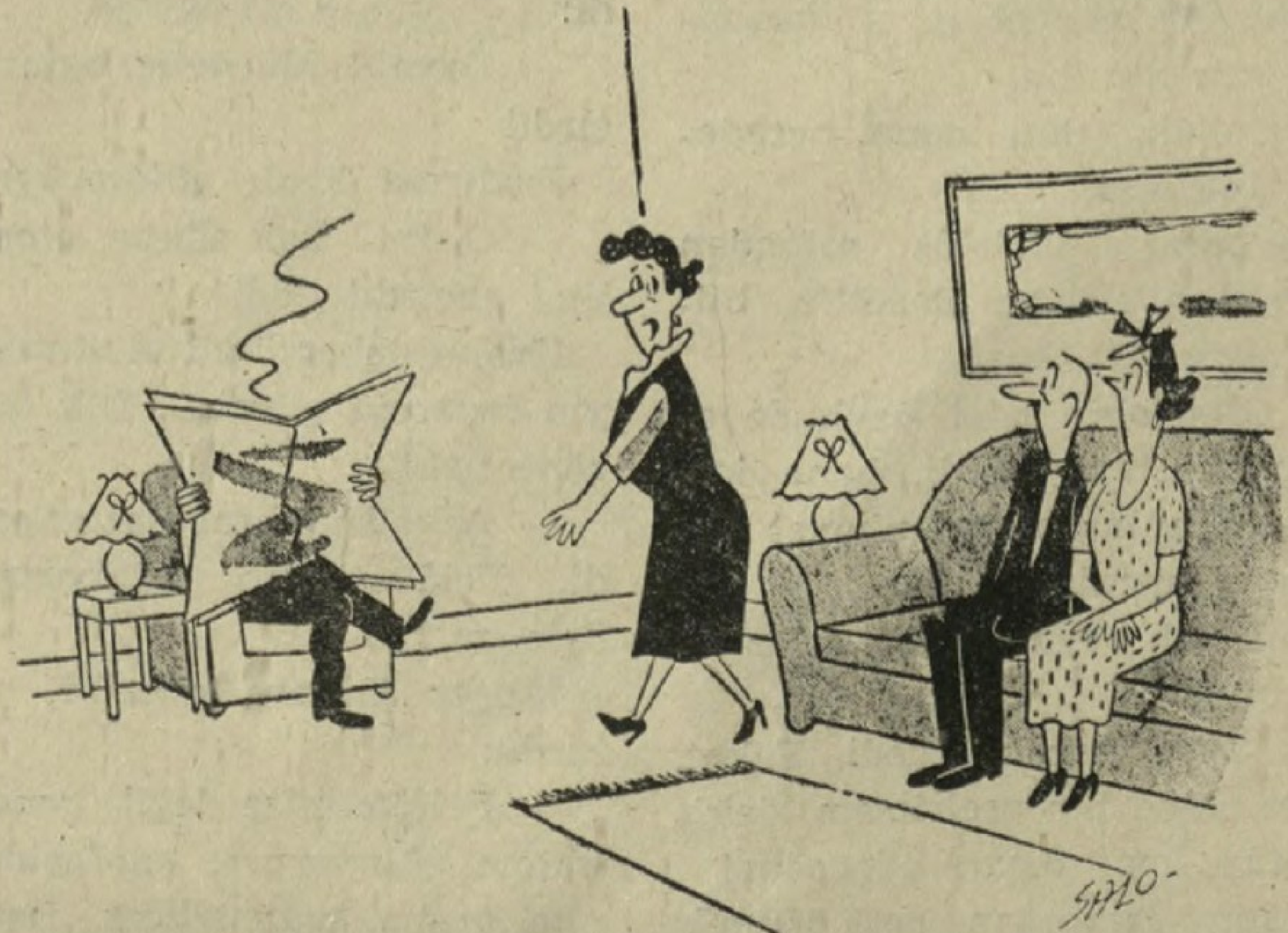
— İci Paris —

— Daha düğününüz olmadan... Bu ne rezalet?..

— Ama anneciğim, bu nişanlım değil ki!...

— Le Hérisson —

— Kocama, geldiğinizi haber vereyim!...

— The Saturday Evening Post —

000537

BODRUMDAN PALASA

★ YAZAN: HAMDİ VAROĞLU ★

Mizahî Roman :18

— Hakkın var, gulüm, darılma, sustum işte.

Abdullah beyefendinin aklına, pastırma kralının karısına çektiği telgraf gelmişti. O telgraftaki (istoper) lerden bir tanesini ağzından kaçırmamak için kendini zor tuttu.

Mamafih, Yohan susmamış da olsa, o anda susmak zorunda kalacaktı. Çünkü, sözünü henüz bitirdiği dakikada salonun kapısı açılmış, bir garson içeriye seslenmişti:

— Sofraya buyurun, efendim.

Hep beraber kalktılar. Yemek salonunda mükellef bir ziyafet sofrası hazırlanmıştı. Sofra on iki kişilikti. Kral ve karısından başka, Abdullah bey, ziyafette palas ileri gelenlerinin de bulunmasını, istemişti. Müessese müdürü Rafael, kâtip, Sadettin, Nevres hep davetliydiler.

Herkes yerine oturdu, iki garson sofranın etrafında hizmet etmeğe başladı. Fakat iskemlelerden iki tanesi boş duruyordu. Abdullah bey etrafına bakındı, haziru nu bir bir saydı, sonra birdenbire :

— Fifi! diye bağırdı.

Sadettin, tam o sırada ağzına götürdüğü çorba kaşığını, bu avazeden ürküp elinden düşürüverdi. Hanife hanım, kocasının yüzüne baktı:

— Ne var bey? diye sordu.

— Zehra nerede? Nevres nerede?

— Aaa! Sahi, yoklar. Neredeler bunlar?

Abdullah bey yerinden kalkmıştı. Sofrada hizmet eden garsonlara emir verdi:

— Çabuk, çıkın bakın, neredelerse gelsinler!

Garsonlar pürtelâş salondan fırladıkları sırada, Sadettin, bilgiç bilgiç lâfa karıştı:

— Olan oldu işte! Beyhude aramıyalım, beyefendi, bana kalırsa, çifte kumrular nihayet beraber savuştular.

Abdullah beyin aklına gelen de bu olmuştu.

— Öyle olacak, dedi. Fakat, teresi elime bir geçirirsem, dakikasında kapı dışarı edeceğim!

Giden garsonlar geri dönmüşlerdi. Bir tanesi, Abdullah beyin tehdidi ile alay edercesine cevap verdi:

— Kapıcıya sordum efendim, Nevres beyle Zehra hanım kapıdan çıkıp gitmişler.

Sadettin hemen yerinden fırladı:

— Demedim mi? Tamam, kız kaçırma vak'ası. İş bana düşüyor.

Sofra halkı hep ayağa kalkmıştı. Abdullah beyle Hanife hanımın, ziyafeti, kralı filân gözleri görecek halleri kalmamıştı. Biri pür hiddet, öteki pür heyecan oradan oraya koşuyorlar, rastgeldiklerine emirler veriyorlardı:

— Koşun, arayın, her tarafı arayın! Bahçeye bakın.

— Havuzun içine de bakın.

— Ahırı da arayın!

— Kömürlüğe de bakın!

— Tavan aradında olmasınlar?

Her kafadan bir ses çıkıyordu. Turistik palas tımarhaneye dönmüştü.

Bahçeyi arıyanlar elleri boş döndüler. Bir aralık, Sadettin, nefes nefese geldi, Abdullah beye:

— Felâket! dedi. Kaçtıkları anlaşıldı. Nasıl kaçmışlar, biliyor musunuz?

— Nasıl kaçmışlar?

— Kralın otomobilini aşırıp kaçmışlar.

Sadettin bu haberi Abdullah beye getirdiği zaman, Hanife hanımla pastırma kralı da orada bulunuyorlardı. Abdullah bey, koyu koyu küfretti:

— Vay itoğlu it, namussuz her gele, kızımı kaçırdı!

Hanife hanım, inim inim inledi:

— Eyvah! Mücevherlerimi kaçırdı!

Pastırma kralı gülümsüyordu:

— Oooh!.. Çok şükür, otomobilimi gaçırdı! dedi.

Kralın tebessümü Abdullah beyin fenasına gitmişti. Dik dik yüzüne baktı:

— Aşkolsun kral hazretleri, dedi. Felâketimize gülüyorsunuz, öyle mi?

Mister Yohan ellerini uğuşturdu:

— Felâketinize değil, kendi talıhime gülüyorum, kardaşlıh! Benim araba suğurtalıdır. Beş bin dolara neğe almışıdım, on bine suğurta ittirdimdi, ona gulüyorum. Adam, tevekkeline bağa gıral dememişler be! Durduğum yirde para gazanıyorum, canım!

★

Gece geç vakte kadar devam eden araştırmalar hep boşa çıkmış, Zehra ile Nevresten eser bulunamamıştı.

Hanife hanım, kızının, o çapkın herife kanıp nihayet kendini onun kolları arasına atmasına ne kadar esef ediyorsa, bu hâdisenin, mücevherat meselesini muvakkaten de olsa, unutturmuş olmasına için için, o kadar seviniyordu.

Yarıda kalan ziyafete, bir aralık devam edilmiş, fakat hiç kimsede iştiha kalmadığı için, pek eğlenceli ve pohpohlu geçeceği tahmin edilen bu yemek, ölü evinde devir hatiminden sonra yenilen helvaya benzetmişti. Suratlar asık, gözler düşünceliydi.

Ertesi sabah, Abdullah beyefendi, erkenden kalktı, aşağı indi, bahçede bir parça dolaşıp hava aldı. Kâbuslarla dolu bir uyku uyumuştu. Başı zonkluyor, şakakları atıyor, gözleri yanıyordu. Bir parça hava alırsa belki düzelirdi.

Bahçede dolaştıktan sonra, kapıdan çıktı, vapur iskelesine kadar bir gezinti yapmak üzere yürüdü. Birdenbire, biraz ilerde gördüğü bir manzara, onu olduğu yere mıhladı.

— O ne? diye mırıldandı. Allah Allah... Sadettin değil mi o? Öyle ya, tâ kendisi! Herife bir hastalık geldi galiba. Geçenlerde, palasın bahçesinde dört ayak yürüyordu, bugün de sokakta. Bir gören olursa, kepaze olacağız. Turistik palasın adamları hayvan gibi dört ayak yürüyorlar diye ismimiz çıkacak.

Abdullah beyin gördüğü hakikaten Sadettindi. Yolun ortasında, çömelmiş, ellerini ileri uzatıp yere dayamış, gözleri dikkatle bir noktaya dikili, bakıyordu. Ne arıyordu acaba?

Abdullah bey, ayaklarının ucuna basa basa ilerledi, Sadettinin tam arkasına geldi, yaradana sığınıp bir tekme attı. Sadettin, boylu boyunca yere serildi. Derhal toparlandı, kalktı, fakat savurmağa hazırlandığı küfür, dudaklarının arasında kalmıştı. Tozlanan üstünü başını ayni tozlara bulanmış elleriyle, sözde temizliyeyim diye, daha fazla kirletirken, bir yandan da, zoraki bir gülümseme ile:

— Sabah şerifler hayrolsun, beyefendi, dedi. Bir emriniz mi vardı?

Abdullah bey onun bu haline kahkahalarla gülüyordu.

— Estağfurullah, diye cevap verdi, benim bir emrim yok, ama sen yerlerde ne arıyorsun böyle? Bir şey mi kaybettin?

— Beyefendi, iz takip ediyodum.

— Ne izi?

— Firarilerin izi. Yol üzerindeki şu tekerlek izlerini görüyor musunuz? Bunlar pastırma kralının otomobil tekerleklerinin izleri. Nereden biliyorsun? Diye ceksiniz. Kendisine sordum, lâstiğin biçimini tarif etti. Türkiyede bu marka lâstik yoktur. Kendisi yola çıkmadan bir ay evvel arabasını İstanbula gönderirken, lâstikleri yeni takmış, biliyor. Yalnız, beni şaşırtan bir mesele var. Yolun hem sağında, hem solunda tekerlek izleri görüyorum. Demek ki araba bir gitmiş, bir gelmiş. Haydi buna da akıl erdirdik diyelim. Yol ortasındaki üçüncü iz necilik? Araba üç defa gidip gelmedi ya!

Abdullah bey, omuz silkti:

— Ayni marka lâstik takılı başka bir otamobil olabilir.

— Zannetmem. Her neyse, ben bu izleri takip edeceğim. İlk akla gelen en basit usul budur, malûm ya!

— Malum olmasına malûm. Ama bakalım nereye kadar gittiler. Ya çok uzak gitilerse?

— Nereye giderlerse gitsinler, peşlerinden gideceğim.

— Vay canına! Demek ki, Bağdada gitmiş olsalar, böyle yüzü koyun oraya hadar gideceksin ha? Aşkolsun vallâhi Sadettin! Ayol, kafan böyle, yerlerde gidip dönersen, torunumun sünnetliğine ancak yetişirsin. O da, yollar buradaki gibi dümdüz, çakılsız filân olmak şartiyle. Ha, dur, aklıma bir şey geldi. Elin değmişken, şu tekerlek izlerini bir de koklasana!

— Ne olacak?

— Sahiden pastırma kralının arabasının tekerlek izleri ise, belki pastırma kokusu sinmiştir, daha emin olarak yola çıkarsın.

(Devamı var)

000538

4 MAYIS İkramiye Çekilişine Hazırlanınız!

İŞ Bankası

★ Eşsiz mizah gazetesi Akbaba'nın ikinci cildi de tamam olduştur. Sağlam, zarif, yaldızlı kapaklar içinde her cildin fiyatı 10 liradır.

★ Bu ciltlerden bir tanesini alan 3 ay, her iki cildi alan 6 ay Akbaba'ya bedava abone yazılacaktır.

★ Akbaba'nın 3 aylık abone bedeli, 450, altı aylığı 900, seneliği 1800 kuruştur.

★ Akbaba'ya yalnız bir sene abone olacaklara, Yusuf Ziya Ortaç'ın, fiyatı 150 kuruş olan (Üç Katlı Ev) isimli romanı ile fiyatı 50 kuruş olan Seba Melikesi isimli sinema romanı hediye olarak gönderilecektir.

★ Akbaba aboneleri (Aydabir) mecmuasına abone olmak isterlerse, altı ay için 600 kuruş yerine 500 kuruş, bir sene için 1200 kuruş yerine 1000 kuruş vereceklerdir.

★ Aydabir mecmuası aboneleri Akbaba'ya abone olmak isterlerse altı ay için 900 kuruş yerine 800, bir sene için 1800 kuruş yerine 1500 kuruş ödeyeceklerdir.

★ Akbaba'nın seneliği 1800, Aydabir'in seneliği 1200 kuruştur. İkisinin yekûnu 30 liradır. Fakat, her iki mecmuaya da birer senelik abone olanlar, yalnız (25 lira) gönderecekler ve ayrıca kitap hediyemizden istifade edeceklerdir.

Müddet: 15 Nisan 1953 e kadardır.

Adres: Akbaba - Aydabir Yayın Evi. Nuruosmaniye Caddesi, No. 57, İstanbul.

Yurt imarının en esaslı temeli

İller Bankası

Sermaye : 200.000.000 T. L.

Yurdu, SU ve ELEKTRİK şebekeleriyle örer.

Halkımıza sağlık kaynağı, bol ve temiz SU ile Işık ve her türlü refah vasıtaları sağlar.

Her türlü Kamu hizmetlerinin gerçekleşmesine çeşitli vasıtalarla da çalışır.

BANKACILIK muameleleri yapar.

En müsait şartlarla MVEDUAT kabul eder ve her nevi

ŞEHİR, KASABA ve KÖYLER'imizin bayındırlığı için gerekli yardımları yapar ve krediler açar.

PANTALON MÜTEHASSISI

LEON

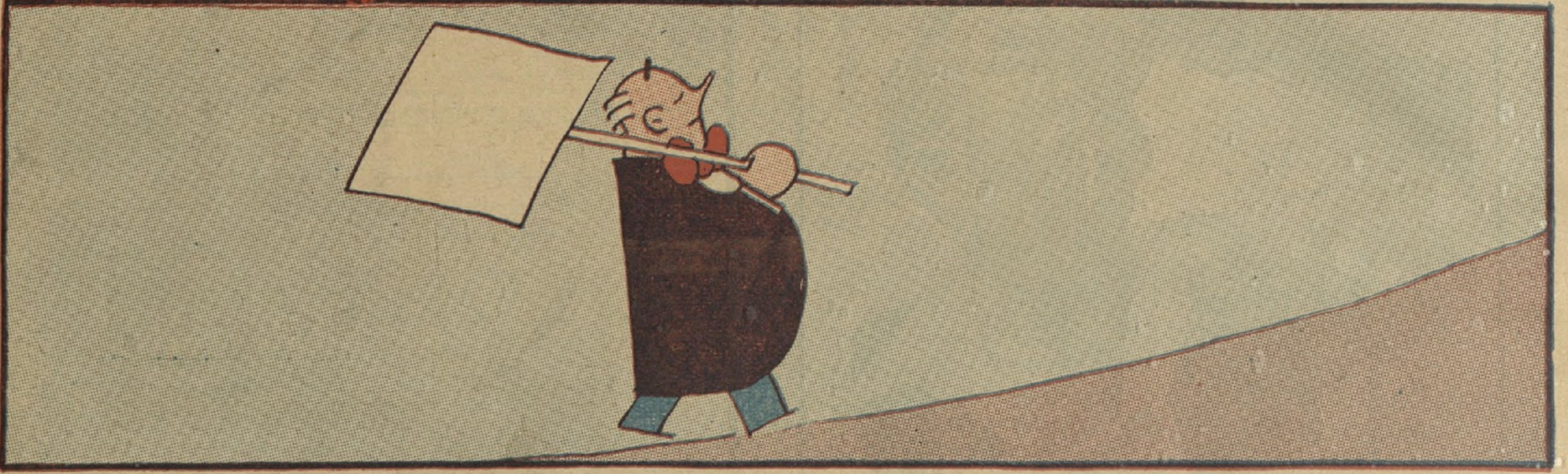
Kadın ve Erkek için Paristen Diplomalı

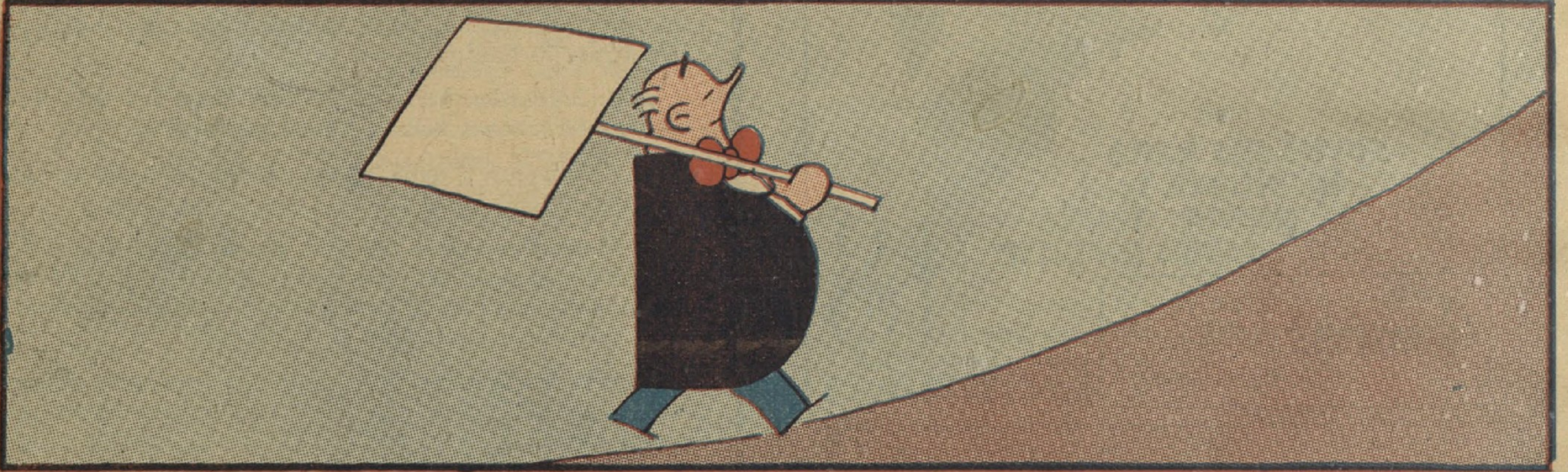
※

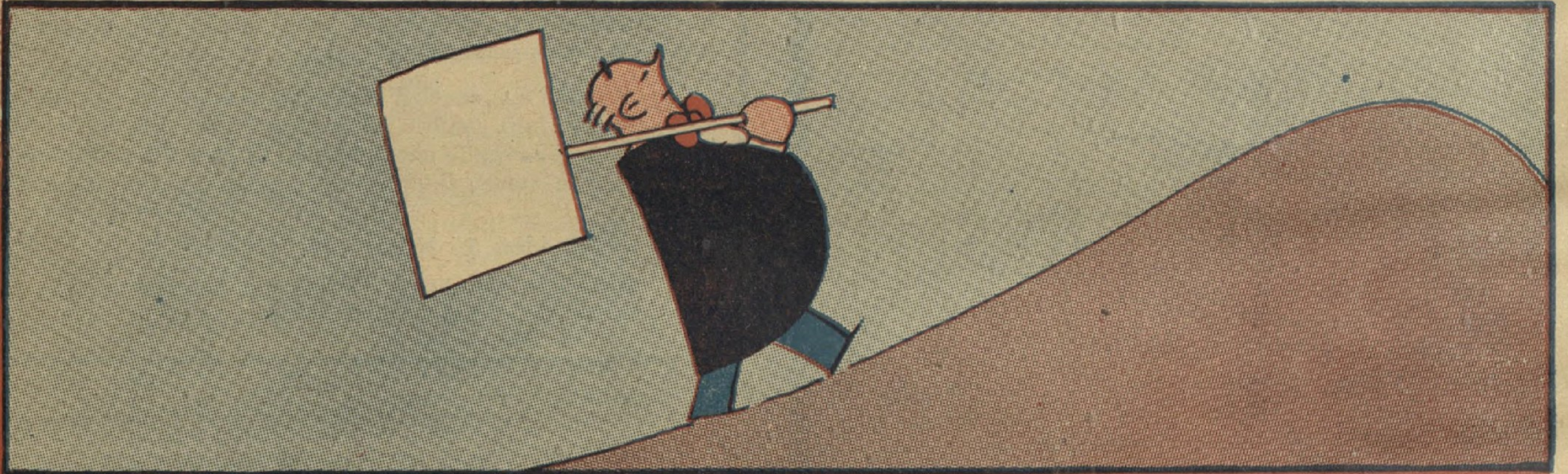
Adres: **Tepebaşı, Kallavi sokak, Sülün apt. No. 13/1**

000539

AKBABA

Üstad İmarcı!

000540